

AVE MARIA

LETNIK XXIV.
VOLUME XXIV.
(1932)

Štev. 10.

Izdajajo
SLOV. FRANČIŠKANI
V AMERIKI.

AVE MARIA is published monthly by The Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Ill., (Address: Post Office Box 608) in the interest of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross.,
Superior: V. Rev. Bernard Ambrožich, Comm. prov.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Manager: Rev. Benedict Hoge.

Editor: Rev. Alexander Urankar.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

Vsak naročnik

našega lista je podpornik velike misli misijonstva Jezusovega. Zakaj? Dolarji, ki si jih namenil za naročnino Ave Marije niso vrženi v kot. Kamenčki so za zgradbo Kristusovega duhovništva. Zato je bila Ave Marija ustanovljena, da bi v gmotnem oziru podpirala dijake, kandidate za duhovniški stan. Tvoja na-

ročnina je seme, ki naj nekoč obrodi sad v vinogradu Gospodovem. Koliko je dijakov, ki bi radi študirali, pa nimajo gmotnih sredstev. Samostan v Lemontu je bil zato ustanovljen, da bi bil tudi šola in vzgojevališče idejalnim fantom, ki so si zaželeli službe altarja. Sedaj razumeš. Ave Marija utira pot tem študentom.

Obenem si apostol

katoliškega tiska. Vsak mora priznati, da Ave Marija krepko nosi prapor Jezusovega imena. Ta namen ima, da neti in podžiga in ohranja ogenj vere v srcih katoliških Slovencev. Najlepši namen ima. Kdorkoli je naročen na Ave Marijo, je tudi propa-

gator verske misli. Dolžnost vsakogar je, da Kristusa tudi uči, ne samo priznava. Z besedo, z zgledom, v dejanju. Ave Marija naj bo glasilo temu delu, glasnik apostolstva Jezusovega.

Novemu naročniku

bom govoril nekako takole, ko ga bom skušal pridobiti za naročbo. Naroči si ta list, že zato, ker je tako poljuden. Ave Marija hoče biti v vseh svojih vrstah priprosta spremljevalka priprostega ljudstva. Povesti, članki vsi od kraja hočejo biti tebi le v razvedrilo in pouk. Rabiš razvedrila, na vsak način. Sezi po

Ave Mariji, beri njene črtice. Rabiš pa tudi pouka, zlasti v verskih zadevah. Sezi po Ave Mariji. Daje ti nauka iz katekizma, liturgije, sv. pisma in drugo. Vem, da se boš naročil. Kaj bi ugovarjal in se izgovarjal?

Staremu naročniku

bom pihal na srce tako-le: Glej, da ostaneš dobrotnik naš. To-liko let si bil v naši vrsti. Poznaš naše skupne uspehe, poznaš naše skupne boje in skrbi. Nikar ne odstopi sedaj. Pa četudi so morda časi zate zelo težki. Stanovitni bodi in ostani z nami. Z

Ave Marijo ohranjamo življenje Slovencev. Če boš pustil, da A. M. nazaduje, bo tudi naše narodno življenje nazadovalo. Vsak slovenski list nam je zlasti sedaj, ko počasi umiramo, življenski serum, to se pravi zdravilo, ki ohranja srce pri življenju.

Naznanilo o koledarju.

Koledar pripravljamo. Urednik se priporoča našim dopisnikom. Nebi rad, da bi letos poročila iz naselbin izostala. Tako zajemljiva so bila vedno. Tudi na zastopnike se obračamo: morda je

kljub težkim časom mogoče temu ali onemu dobiti dva, tri oglase. Dobrodošli nam bodo. Koledar bo letos veliko ceneji. Že sedaj ga priporočamo.

Kdo še ne ve?

Eden naših rojakov-izseljencev, navdušen delavec za Barago, ki že dve leti navdušuje mlade naše za Baragovo stvar, je spisal življenjepismo knjigo o našem vrlem apostolu in predhodniku. — Od prve strani do zadnje je knjiga polna lepih besed in lepih dokazov o Baragovi svetosti in neumornem delovanju za zveličanje duš. Tako zanimiva knjiga ne sme mimo nas neopažena. Kdorkoli jo je bral, jo je pohvalil, ocenjevalci, ki so pregledali knjigo

pred natisom, so vračali rokopise z najlepšim priporočilom. Najlepšo priliko, da pomagaš k razpečavanju te knjige, imaš ravno sedaj, ko ti brat ali sestra graduirata in iščeš primeren dar za to slovesnost. Pokloni jim to Baragovo knjigo. Videl boš, kako veselje bo prinesla. Tako je storil nekdo na zapadu. Kupil je dvajset izvodov knjige za letošnje graduante, obilo radosti je povzročil.

“AVE MARIA”

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe katoliški Cerkvi.

Naročniki so deležni duhovnih dobrot franč. komisarijata. — Naročnina \$3.00, izven Zdr. držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

October, 1932

Z dovoljenjem in odobrenjem cerkvenega in redovnega predstojništva.

24. letnik.

Sv. Frančišku.

Rev. Evstahij, O.F.M.

O kako žariš v veličastnem Soncu!
V raju vriskajoč v nepopisni sreči
vnemaš sveti zbor za veselo petje
v slavo Gospodu. . .

Ko si bil svoj čas še popotnik — romar,
skromen brat stvarer, na nobeno vezan,
spremstvo le gospa je ubožnost dala
zemeljski poti.

In Gospod je vlil ljubeznivo milost
vate in ljubav, da si gorel v ognju,
dvignjen ko seraf na perutih kvišku
v Morje Božanstva. . .

Mnogi za teboj so odločno speli,
zroč na sveti Križ in na dela tvoja:
vsem bila svetost je globoka želja,
skrito bogastvo.

Luč si v naših dneh hrepenečim v zarjo:
“Pridi, boljši rod! — Odstopite, mlačni!”
“Vstani, novi svet! — Bogoljubni znova
sejte veselje!”

O prejasni vzor, ki v stoletja siješ!
Vzdrami srca spet, blagovestnik žarni!
Naj odstopi mrak samopridnih misli,
vera zavladaj!

Vladaj Krist samo, ki je svoje Rane
vtisnil tisti čas na Alverni Tebi!
Nanje naj spomin omahljive v vezi
milo potrdi!

Ti si oče moj! Moj duhovni oče!
Tvoj naj duh rodi otročiče v duhu. . .
Naj bom sinko tvoj! Ah, čeprav nevreden
tvoje ljubezni. . .

Prejmi naš pozdrav! — Slavospeve naše!
Tvoje, čuj, Bogu darovali bomo,
združeni s teboj Mu želimo peti
pesem zahvale.

Milo moč nam daj, da živeti mogli
bomo kakor ti, za Gospoda vneti!
O serafski cvet, Nazarejec drugi,
sveti Frančišek! — — —

Za praznik asiškega muzikanta.

Rev. J. C. Smoley.

RED več leti je umrl v Rottenburgu, Virtemberška, škof Pavel Viljem Keppler, eden najbolj duhovitih cerkvenih dostojanstvenikov svojega časa. Ta mož je spisal krasno knjižico, ki se je razširila med katoličani v tisočih in tisočih izvodih, ki tako razširjenje tudi zasluži. Naslov knjižice je "Več veselja — (Mehr Freude), in kar pripoveduje ta knjižica, je res prava potreba za človeštvo.

Eno največjih pomanjkanj, tudi med nami katoličani, je ta, da prebiva po naših srcih premalo veselja. Po grehu prvih staršev je veselje pravzaprav izginilo iz sveta. Še le Kristus, božji Odrašenik, je prinesel to veselje zopet na svet. V mislih imam namreč veselje, ki to ime v resnici zasluži, pravo veselje.

Pa bo kdo vzdihnil: "Več veselja — prav lepo! Več veselja bi tudi jaz potreboval, pri meni je veselje jako redko. Kamor pogledam, ne vidim drugega ko križ, trpljenje, pomanjkanje, bedo. Razun običajnih boleznih samo skrbi in težave starih let, in če vzamem še druge neprijetnosti vpoštev, kje naj bo potem veselje?"

In vendar kličem vam trpinom: "Glej in skrbi, da bo prišlo več veselja, pravega veselja, globokega, krščanskega veselja v tvoje srce!"

"Nehaj že enkrat," mi boš zopet rekel nepotrpežljivo, "odkod pa naj pride pravo veselje? Kje vzeti, pa ne krasti?"

Pazi sedaj: Ljudje zamenjajo le pregosto veselje s posvetnimi zabavami. Če je v gostilni prav "veselo", če sedi par veseljakov vkup, ki zbijajo najbolj neumne šale, če slišiš gosli in harmoniko, če se vse suče v napol divjem plesu, potem pa pravijo: "To je bilo lepo, to je bilo veselo!"

Kako se motijo! To ni bilo veselje. Časa nizkotnega veselja, katero srka posvetnjak, nima pravega okusa. Vnanji nakit zakriva prepogosto le neizmerno bedo v srcu, bogastvo, obilica ne bo nikogar napravila v resnici veselega.

Da vam to dokažem, vam bom pripovedoval o kralju, ki je živel v pradavnih časih, pred 3000 leti. Svoje izkušnje glede sreče in veselja je opisal v znameniti knjigi, bil je to kralj Salomon. Na vrhuncu svoje slave bi bil rad srečen, rad bi se bil veselil svojega veselja. Najprej je iskal veselja v vednosti in znanosti, in ko ga te niso zadovoljile, je poskusil z razkošnim življenjem na dvoru v Jeruzalemu. Sezidal si je krasno palačo, sklical najbolj slavne pevke na svoj dvor in plesalke. Zabave, veselice, slavnosti, ki so požrle ogromne svote, so se vršile dan za dnevom. Ničesar ni odrekel svojemu srcu, uživati je hotel vsako veselje.

Je-li pa našel Salomon v tem pravo srečo? Ne in ne, sam priznava, da je našel samo žalost duha, in ob

koncu je moral priznati: "Nečimurnost nad nečimurnost, vse je nečimurnost!"

Eno je torej gotovo: Uživanje, časti, premoženje sveta nam ne bo prineslo resničnega veselja. Morda bo pa sreča v tem, če smo prosti vseh vezi, ki nam jih naklada Bog in Cerkev, vera in pravica, ali kratko rečeno, bomo li našli veselje v grehu?

Poslušajte resnično dogodbo.

Ni dolgo temu, ko so pripeljali v neko dunajsko bolnico mladega moža, ki se je zastrupil. Več ko leto dni je bil že brez dela, želodec se je seveda pridno oglašal, pričel se ga je lotevati obup. Na Boga in na odgovornost pred Bogom že davno ni več mislil, zato je vzel strup, našli so ga nezvestnega v praterju. Ko se je v bolnici zopet zavedel, ga je obiskal duhoven, mu govoril o ljubezni nebeškega Očeta, o Odrašeniku, o miru, ki ga je prinesel na ta svet, o miru čiste vesti. Okna so bila odprta, in spodaj na cesti se je igrala kopicica otrok in se pristrčno smejala v svoji nedolžnosti. In tu je samomorilec vzdihnil: "O, ko bi se še enkrat mogel smejati, ko otrok."

Ti ubogi človek! Ali ne veš, kaj je temu vzrok? Ne tvoja telesna beda, ne brezposelnost, ne lakota, ne ubožstvo, da si izgubil smeh, vzrok leži kje drugje. V tvoji duši vlada grozna tema. Greh, ki si mu bil udan leta in leta, da si zapustil Boga, da si se odtujil veri, tvoja duševna revščina je kriva, da ne moreš biti resnično vesel. Mir srca ti manjka, in to je tvoja nesreča.

Druga slika. Pred sedemsto leti je živel v Umbriji, v Italiji, v mestu Asizi čuden mož. Ime mu je bilo Frančišek. Kot sin bogatega trgovca je živel več let prav veselo, gotovo brez greha, pa tudi brez vsakega višjega cilja. In tu je slišal nekoč v pridigi opomin: "Ako hočeš biti popolen, prodaj vse, kar imaš razdaj ubogim in pojdi za menoj." Kaj je storil Frančišek? Prodal je svojo dragoceno obleko in se ogrnil v debelo meniško haljo in se prepasal s vrvjo. Živel je od miloščine, ki so mu jo dajali dobrosrčni ljudje. Da je bila hrana prav uboga, si lahko mislimo. V bližini mesta Asizi je stala na pol podrta kapelica. Zraven nje si je postavil ubožne celice, kjer je služil Bogu v vsi svoji ljubezni, kjer je tudi končal svoje življenje. Veste, da je ta Frančišek postal velik svetnik, zaradi svoje velike ljubezni do Boga in imenujemo ga serafinskega Frančiška. Kljub ubožstvu, kljub temu, da so ga zasramovali, kljub raznemu trpljenju je bil Frančišek najbolj srečen človek na svetu.

Še drug sličen zgled. Za časa sv. Hijeronima je živel v Rimu berač, Servulus po imenu. Bil je grozen pohabljenec, vse svoje življenje je prebil v malem prostoru pod stopnicami hiše, kjer ni mogel ne stati, ne sedeti, ne ležati. Preživljal se je z odpadki jedil, celo

življenje ni vedel, kaj je to, biti zdrav, in vendar je prepeval dan za dnevom slavospeve Bogu in umrl s smehljanjem na ustnicah.

Prijatelj moj, ki trpiš, poglej ta dva zgleda in jih primerjaj s prvim nesrečnim možem. Videl boš, v čem obstoji pravo veselje. Pravo veselje obstoji v miru, notranjem miru, ki prihaja od dobre vesti.

Skrbi torej najprej, da dobiš mir srca. Odvrni svoje srce od greha, od sveta, od njegove nečimurnosti, potem si boš pa položil temelj za pravi mir. Apostol Pavel pravi: "Kraljestvo božje je resnica, mir in veselje v sv. Duhu."

Kaj si pač želiš, prijatelj, ko to bereš? "Mir, resničen mir", morda vzdihuješ. "Kako hrepenim po njem. . . Kako rad bi ga imel, da bi našel ono oblačujoče veselje, ki mi toliko manjka!"

Pot k resničnemu miru bi rad našel? Poslušaj, povedal ti bom resno besedo, besedo, ki se ti bo zdela morda trda. Pa ne pomaga nič, slišati jo moraš: "Če hočeš doseči mir, ki pelje k temu veselju, objami križ." S pravo udarostjo, z nekim hrepenjenjem vzemi na se vse križe in težave, ki ti jih pošilja Bog. Srčno, potrpežljivo nosi križ za svojim Odrašenikom.

"Ne, ne, to pa zopet ne gre," boš ugovarjal, "saj je ravno trpljenje, da nimam miru." Če tako govoriš, potem gledaš na svoje trpljenje iz napačnega stališča. Ti misliš, da je tvoje trpljenje morda šiba božja. Ravno nasprotno je resnica. Križi, trpljenje so dar božje ljubezni.

Da ti bom to svojo trditev dokazal, naj ti podam še en dogodek iz življenja serafinskega Frančiška.

Ob koncu njegovega življenja se je njegov vid tako poslabšal, da je ležal kakor kak slepec, da ni mogel prenašati solnčne svetlobe ali žarečega ognja. Neko noč so bile bolečine tako hude, da je v svojem trpljenju vzkliknil k Bogu: "O Gospod, daj, da bom svoje trpljenje potrpežljivo prenašal." In v duhu je slišal glas: "Povej mi, moj brat, ali bi ne bil vesel, ko bi ti kdo dal za tole tvoje trpljenje tako velik zaklad, da bi v primeri z njim zemlja ne bila popolnoma nič?" In

Frančišek je rekel: "Da." In glas je nadaljeval: "Potem se pa veseli, Frančišek, prepevaj v svojem trpljenju in bolezni, kajti tvoje je nebeško kraljestvo." In prepevaje pesem, ki jo je sam zložil, je na večer 3. oktobra 1126 v Gospodu zaspal.

Sedaj pa, prijatelj, si oglej sebe in svoje razmere. Vem, si gotovo pogosto bolan, morda neozdravljivo bolan, tako da nimaš več upanja, da bi ozdravel. Vem, da si radi tega potrt, morda celo obupan, posebno, ko te mučijo silne bolečine, da jih komaj prenašaš. Morda si nevoljen, posebno, če si priklenjen leta in leta na posteljo, da si svojim ljudem že v nadlogo. Posebno, če že gledaš smrti v oči, potem ti petje gotovo ne pride na misel, ampak solze ti siliijo v oči. V takih trenutkih pa se spomni, kar sem ti povedal o sv. Frančišku. Gospod Bog ponuja tudi tebi v tvoji bolezni tak zaklad, s katerim se bogastvo celega sveta ne da primerjati, ponuja ti nebesa, kjer boš občudoval njegovo neskončno velečastvo in se večno veselil z angeli in svetniki. Da, nebesa ti bo dal, če boš tu potrpežljivo nosil svoj križ za njim. Ko bi mogel ti videti veselje nebeščanov, bi rekel s sv. Frančiškom: "Imam tako velik in krasen zaklad, da zemlja v primeri z njim ni nič." Hrepenel bi po še večjem trpljenju, da bi dosegel enkrat še večjo slavo. Vzkliknil bi: "Še več trpljenja", ker si prepričan, da te besede pomenijo samo: "Še več veselja." Zato je rekla sv. Terezija: "Gospod, trpeti ali umreti." Vse, kar potrebuješ, je moč, da boš vse z veseljem iz božjih rok sprejel, z drugo besedo: vdanost v najsvejšo voljo božjo.

Tako boš, prijatelj, našel v križu svoj mir, pravi srčni mir. Od miru pa do veselja je le majhen korak.

In ob koncu ponovim zopet besedo, s katero sem pričel: "Ljubi moj, več veselja."

Potruditi se moraš, da boš dobil več pravega miru v svojo ubogo sobico. Če hočeš več veselja, potem skrbi za več resničnega, pravega srčnega miru. V svojem trpljenju spoznaj, da je trpljenje dragocen zaklad in dar od Boga, "več trpljenja" pomenja samo "več veselja" . . .

Materin križ.

Duhovnik je obiskal družino, ki je bila v bedi, a se je vseeno preživljala. Večer je bil, prišel je duhovnik v hišo ravno, ko je mamica spravljala otročičke v posteljo.

"Hudo je, ali ne?" — povzame duhovnik besedo.

Žena je pokimala, a takoj pridejala: "z blagoslovom božjim bo že šlo."

Pa zavpije eden malčkov: "mama, ali nas ne boš blagoslovila, starejše si že, mene še nisi."

Žena prosi duhovnika: "Vi ga blagoslovite, vaša roka je blagoslovljena v ta namen, da blagoslavlja."

Duhovnik ga blagoslovi. Otrok pa pravi:

"Ti ne znaš blagoslavlјati. Mama drugače blagoslavlja," besediči petletni otročiček.

"Kako pa mama blagoslavlja?"

Mati je sama pokazala, pokleknila je k otroku, ga pokrižala: V imenu Očeta in Sina in sv. Duha. — Nato jo je pa še otročiček pokrižal. In otročiček je bil vesel: "Tako se blagoslavlja."

Tako je zvedel za skrivnost ženino, ki je bila studenec blagoslova in sreče v uboštву.

Pesem Marijina.

P. Aleksander Urankar.

1.

SLOVESNEM sprevodu je prikorakal z drugimi družbeniki pred altar, da z drugimi vred izpolni voljo društva in njegovo pravilo skupnega obhajila. Že je zapel zbor na koru mogočno pesem Jezusovemu imenu na čast, možje s svojimi močnimi glasovi spremljajo. Veličasten pozdrav je to, pozdrav mož, ki so obljubili Bogu zvestobo. Da bi bil to trden sklep vseh, biti zvest v svoji veri in svojih obljubah. In da bi ta trdni sklep držali vsi, kar jih je navzočih iz naše vrste. . .

Misli katoliški mož in oče v sedmi klopi. Pa se mu zdi, kakor da mu sam Bog govori: "Začni pri sebi. Vsak naj krepko seže s svojo lastno roko po pljugu, pa bomo zorali svet za Boga, orali bomo, da bo veselje. V tem duhovnem razpoloženju mu šine pogled na Mater božjo na levem altarcu in že mu je tudi roka segla po rožnem vencu.

Naj bo ta rožni venec Mariji in njenemu Sinu na čast. Verujem vanj, vse tri osebe v Bogu so eno. Trojica sveta in mogočna — sveti studenec, ki naj nam utrdi spomin, da se bomo spominjali božjega stvarjenja v nas, odrešenja Zveličarjevega in posvečenja sv. Duha. Razsvetli mi pamet, da bom razumem mož, ki bo hodil po poti luči in ne po poti nespameti in brezumnega življenja, omeči mi voljo, Troedini, da bom svoje sklepe tudi izpolnjeval in mi bo moje pošteno zemsko življenje poroštvo srečne večnosti. . . Utrdi spomin, razsvetli um in omeči mi voljo. . .

"Ki je za nas krvavi pot potil."

Gledam ga v vrtu Getzemani — moža bolečin, ki je šel pred menoj, da mi pokaže skrivnost križeve poti. Že v misli na vse muke se mu odpre telo na tisočih krajih in poti krvave srage, a vendar mu duša drhti sveto molitev nad vse močne potrpežljivosti: Glej oče, če je mogoče, naj gre ta kelih od mene; toda ne moja, temveč tvoja volja se zgodi. Moja molitev v trpljenju je le prevelikokrat bila: Oče, če si, mi odvzemi, če ne, pa, naj obupa srce, kdo bo te križe prenašal. Kristus je bil vseveden in je videl moja skremžana usta, ki nobene reči nočejo voljno potrpeti, sleherni delo spremljajo s slabo besedo, ali pa vsaj z godrnanjem. Kristus je videl naprej že moje hudobne oči, kako bodo s temo sprejela vsak križ in uporno moje srce je videl, ki se jezi in preklinja usodo človekovo, videl je vse in še bolj mu je udarila kri na čelo in kožo. Češčena Marija, odvzemi kletev z mojih ust, nauči me abecede potrpežljivosti, da bom nosil goro življenja bolj udano, tako kot je nosil Kristus trpljenje vdano in v ljubezni do človeškega rodu.

"Ki je za nas bičan bil."

Privezan ob steber trpi sramotno kazen bičanja. Gospod, ki objema svet, v večni ljubezni. Bog, ki s svojim bičem pravičnosti čaka tako dolgo. Kolikokrat bi že bil moral zavihteti, pa ne zavihti. Razgaljen, opljuvan, razbičan stoji pred menoj. Strašen pogled. Strašnejši je pogled na Zveličarja, ki sem ga jaz sam že neštetokrat privezal ob steber sramote in ga bičal s svojim sramotenjen vere, cerkve in duhovnikov, s svojim pritrjevanjem brezverskim razgovorom, s svojim molkom, ko so drugi sramotili Njega, ki mi je bil tako velik prijatelj vedno. Češčena Marija, milosti polna, stopi k njemu v mojem imenu in mu svojo ljubeznijo zaveži vse rane, ki so mu jih zadali udarci bičev — naših nevhvaležnih jezikov. . .

"Ki je za nas s trnjem kronan bil. . ."

Črni trni se mu globoko zasajajo v čelo, rdeča kri mu v curkih polzi preko lic, usten, preko vsega milega obraza. Ali je zaslužil Sin Marijin toliko zaničevanja in trpljenja? Kri Marijina je bila njegova kri, ali mora res vsa iz njegovega svetega telesa, kakor da bi se bila kri pregrešila. Moja, moja kri je pognala trne v Zveličarjevo čelo. Moja kri, ki je umazana kakor mlakuža v pocestnem jarku. Kolikokrat sem jo že omadeževal z nečednimi grehi, mislimi, željami, morda celo dejanji. Sveta Marija, prosi zame grešnika zdaj in ob moji smrtni uri, da mi bo Sveta Rešnja kri v zaslužnje, ne v prekletstvo. V potoku te krvi hočem očistiti svojo dušo. . .

"Ki je za nas težki križ nosil."

Trikrat ga je podrl, trikrat je moral vstati, vsak njegov korak je bil korak do smrti izmučenega trpina. Pa je imel dvanajst apostolov, lahko bi mu morda eden pomagal, na tujca so se obrnili, da mu je breme olajšal. Strahopetni apostoli so se skrivali. Tako se žalibog še danes skrivamo njegovi apostoli, kadar koli je treba nositi Kristusovo znamenje ven na ceste in v široko življenje. Med temi strahopetci uzrem gotovo tudi moj obraz. Znotraj se mi topi srce in ustnice potihoma govore: Gospod, Gospod. . . Na zunaj pa barantam s sejmarji neugnanost in verske brezbriznosti.

"Ki je za nas križan bil."

Razpet med nebom in zemljo je umrl, njegovo telo je bilo kakor razsušena gruda, ki jo je solnce vso prepalilo. Žejna so mu bila usta in vse telo, žejna mu je bila duša. Telo ga je žejalo radi vročine in trpljenja, duša ga je žejala radi velikega hrepenenja, ker se je končavalo delo odrešenja za uboge človeške duše. Tudi moja duša je med njimi. In taka je ta moja duša, da

bi bilo skoraj treba še enega Odrešenika samo zame. Do vratu sem v mlačnosti, mesto da bi gorel, gorel v misli na veliko Zveličanje, ki mi govori o njem zadnja skrivnost rožnega venca. . . Marija, milosti polna, Gospod je s teboj. Daj, da bo znanprej tudi z menoj. Boga moram nositi v življenju s seboj, če hočem prejeti Boga in njegovo ljubezen na sodni dan. . .

Čast bodi Očetu in Sinu in svetemu Duhu za milost stvarjenja, odrešenja in posvečenja. Sklenem, da bom odslej mož na mestu.

* * *

Oče moli rožni venec . . . Nebo se mu smehlja in zemlja.

2.

MOLITEV rožnega venca je kakor pesem. Če jo moli človek sam pri sebi je kakor enoglasna pesem, če jo moli več družinskih članov je kakor pesem večglasnega zbora."

Še sedaj ji zveni beseda iz sinočnje pridige na uho. Kakor da je bila beseda razodetja. Kolikokrat je že molila rožni venec; da bi bila ta molitev pesem, ji še ni prišlo na misel. Pela je od nekdanj rada, kadar človek poje, mora peti tako, da druge, ki ga poslušajo, ušesa ne bole. "Bogve, kako so morale Boga ušesa boleti, ko je poslušal pesem mojega rožnega venca. . ." Tako je mislila. "Sedaj bom poskusila peti to pesem, kakor moram peti vsako pesem, zbrano in lepo." —

V imenu Očeta in Sina in svetega Duha. Amen.

Verujem v Boga Očeta. . . , ki je ustvaril stan materinstva za službo človeštvu, službo in povzdigo telesnega življenja; verujem v Kristusa, ki je po svoji božji Materi posvetil življenje mater in hotel po njej dati materam pravi zgled, kako naj goje cvetje otroških življenj; verujem v svetega Duha, ki po milosti svoji vodi materam korake in je po svoji nevesti — Mariji načrtoval materam cesto duhovnega življenja. Verujem, verujem. Gospod pomnži mi to vero, utrdi v meni upanje vase in užgi ljubezen do svoje svete volje, da bom kakor svečka z lepim plamenom pred altarjem Zaščitnice materinskega poklica.

"Ki si ga Devica od svetega Duha spočela. . ."

Sveti Duh, božji posvečevavec in božji ženin Marijin, ki si s svojo vsemogočnostjo oblikoval pod njenim srcem besedo obljube, besedo božjo, okraši tudi moje srce s svetostjo, ki je krasila njeno srce. Prelepo je moralo biti, da je moglo postati sedež večne obljube, prečisto je moralo biti, da je njena kri dala kri Odrešeniku in v njej — Blaženi med ženami, vstal in raste blaženi sad zveličanja — Jezus. Na kolenih te prosim, bodi tudi početnik slehernemu življenju in bitju, ki se oblikuje in se je oblikovalo pod mojim srcem. Po tvoji volji sem postala posoda božje previdnosti, iz katere se naj izlivajo nova življenja. Kaj naj Bogu in človeštvu vsa ta življenja, če ne bodo po Tebi posvečena Tebi samemu? Premišlujem prvo skrivnost svetega rožnega venca in kličem po priprošnji češčene Marije, milosti polne, k Tebi, ki so nam Tvoje peroti kakor varna streha. Daj, da bom vedno čista posoda previdnosti božje in se ne bo rja posvet-

nega evangelija razuzdanosti, proste ljubezni in modernih kug zajedla vame.

"Ki si ga devica Elizabeti nosila."

V duhu gledam vso iskrenost tega obiska, ni bilo prikrite hinavščine v njej, ki je morda tolikokrat ogrenila moje obiske pri prijateljicah in sosedah. Da bi bila kakor Marija, ki ji je bil obraz ogledalo srca. Obraz je pozdravljal, pozdravljalo je tudi srce. Meni pa je tolikokrat obraz kakor ono ogledalo, ki ga kažejo po norih zabaviščih, poveča te in pomanjša, samo prave slike ne pokaže. Tako je bilo večkrat z menoj in je še danes z menoj. Obraz mi je kakor živa radost, v srcu pa kljuje kriva sodba, natolcevanje komaj čaka, da bi moglo čez jezik, opravljanje mi je kakor vsakdanji kruh. . . Češčena Marija, milosti polna, Gospod je s teboj, ker si bila polna ljubezni; ljubezni kot si jo sama imela, daj tudi meni. Sveta Marija, Mati božja, prosi za nas grešnike, ki toliko grešimo s svojim jezikom. . .

"Ki si ga Devica rodila. . ."

Betlehem — kraj pričakovanja in veselja. Angelji pojo, pastirčki drhte, Jožef in Marija sta zamaknjena v Jezuščka. . . Blažena ura. Češčena Marija in blažena, gledala si v svojem sinčku Odrešenika in Najsvetejšega. Kaj naj sem gledala jaz v svojih novorojenčkih. Ko je prišel Janezek s sinjimi svojimi očmi, sem menila, da bo samo nebo v njegovem življenju, danes se obnaša, kakor da je laž v njegovih očeh in se bom mamica bridko varala. Ali ga nisem učila, da se nebo podobi v njegovih očeh, zato, da bo ostal vedno dober, ne sluša me, hodi svoja pota. . . Sveta Marija prosi zame. Žalostna sem in potrta. Morda mi je Janez pokora za vse grehe. Tebi darujem trpljenje svoje. Tudi trpljenje ki sem ga pretrpela radi drugega in tretjega, Jožeta, Marice in vseh drugih. Čast bodi Očetu. . .

"Ki si ga Devica v templju darovala."

Dasi ji ni bilo treba darovati Jezusa, izpolnila je božjo postavo. Tebi Bog darujem tudi jaz vse svoje, Tebi Marija, naj jih posveti milost božja, ki prihaja do nas po Tvojih svetih rokah. Vem, da moram vse, kar pride od Boga Bogu darovati nazaj. Kakor sem prišla jaz iz božje roke tako so prišli vsi moji sinovi, moje hčerke iz božje roke. Življenje vseh je potovanje z levece božje na desnico božjo. Naj bo njihovo življenje življenje bogoljubnih duš. Zdrava Marija, glej me prosečo. Morda sem kedaj grešila pri vzgoji

svojih otrok, Ti popravi zagrešeno. Popravi, kar sem zagrešila na njih s slabim zgledom, s slabo besedo in mlačno voljo.

"Ki si ga Devica v templju našla."

Žalostna zgodba, ki se tolikokrat pripeti v vsaki drugi družini. Otroka zgube. Ali zajde sam, morda ga vzame smrt. Jezusa je večna Modrost napotila, da je trenutno pozabil staršev in njenih skrbi. Naše otroke modrost ne odganja od staršev, temveč le nape-ta nadutost, kakor da vse več vedo od staršev, mnogo-kedaj slaba vzgoja staršev tira otroke od ognjišča v mraz sveta in zimo pohujšanja. Meni-hvala Bogu še

nobeden ni ušel, prosim Te samo tega Marija: varuj jih... Smrt naj jih vzame preje, kakor da bi jih vzel svet in vrgel v jarek sramote. Če bi se pa kedaj komu spoddrsnilo, iskala ga bom s srcem in telesom, molitvijo in prošnjami, s solzami in krvjo, ki jo more le mati iztočiti iz srčnih ran za izgubljenega otroka...

Čast bodi Očetu in Sinu in Svetemu Duhu. Za vse te lepe skrivnosti vere, ki so katoliški materi tako velika tolažba, vzpodbuda in studenec duhovnega veselja.

* * *

Mati moli sveti rožni venec. Bog jo blagoslavlja z neba. —

Božja in človeška stran v cerkvi.

P. O d i l o, O. F. M.

ALO jih je, ki imajo jasno naziranje o Cer-kvi. Pregledajo v Cerkvi ali Boga — in brez Boga je Cerkev telo brez duše. Ali pregledajo človeka v Cerkvi — in brez člo-veka je Cerkev duša brez telesa. Cerkev je oboje: božja in človeška. Cerkev je ka-kor Kristus: Bog-človek. Cerkev je skrivnostni or-ganizem, katerega življenski oče je sv. Duh, katere-ga nevidna glava je Kristus in katerega udje so ljudje. Kdor pravi Cerkev, ta je rekel Bog — torej vsemo-gočnost, svetost, nesmrtnost. Obenem, kdor pravi Cerkev, ta je rekel človek — torej slabost, nepopolnost. Kdor pozabi, da so kristjani ljudje, je v nevarnosti, da izgubi upanje. Pridejo položaji, ko bi človek obupal. Kdor porazi, da so kristjani ljudje, je v nevarnosti, da zgubi vero. Pohujša se nad njihovimi grehi ter od-pade.

Človek v Cerkvi je podoba slabosti. Povest stvarjenja pripoveduje, da je Bog, ko je hotel vstva-riti človeka, vzel prsti iz zemlje, ter iz nje napravil te-lo in v njegovo obličje je vdihnil duha življenja. Pri ustanovitvi Cerkve po Kristusu, vidimo nekaj po-dobnega. Ko je Jezus hodil ob Galilejskem morju, je videl ribiče, kako so metali mreže. In rekel jim je: Hodite za menoj! Napravil vas bom za ribiče ljudi. Vogelni kamen in fundament Cerkve niso tvorili veli-kani, bogatini, učenjaki. Zato velikopotezno pod-vzetje je odločil Kristus male, uboge, neizobražene ri-biče, katerih mreže so njih edino bogastvo in umetnost, kako jih rabiti, je znanost in veda. ZZ eno besedo: to so ljudje, ki vedo, da niso nič. Prst zemlje.

Morda bo kdo rekel: Jezus je vzel pač material, ki ga je ravno imel pred seboj. Vzel je pa neizobra-žene, ker ni bilo učenjakov, ribiče, ker ni bilo pri roki spretnih političnih voditeljev, uboge, ker ni bilo stro-kovnjakov v financah. To naziranje ni pravilno. Kristus je vzel zemljo, ker je zemljo hotel. Nalašč, namenoma je iskal, kar je bil najnižjega, one, ki so bili

prepričani o svoji slabosti. Slabost, ki so je bili ri-biči polni, je Kristus hotel. Ko jim je Jezus dal bližja navodila za podjarmljenje sveta, jim je povedal bistve-ni pogoj gotovega uspeha, da se ne smejo posluževati nikake zemeljske pomoči, nobenih svetnih sredstev, in nobenega zemeljskega varstva. Nikoli naj ne poza-bijo, da so prst zemlje, da iz sebe ne morejo nič. Jezus je svoje dvanajstere poslal v svet in jim je naročil: Ne imejte ne zlata, ne srebra, ne denarja v svojih pa-sovih. Tudi ne torbe, ne suknje, ne čevljev, ne pa-lice. Kar je slabega naj ostane slabo, kar ubogega, ubogo, kar nevednega, nevedno. Material Cerkve je človek in človek je iz zemlje.

Sv. Pavel obširno povdarja vprašanje naravnih pripomočkov pri zidanju in razširjanju Cerkve in pri-de do zaključka: Nadnaravni vspehi niso navezani na domišljavo zemeljsko moč in modrost. Bog je iz-volil take, ki jih ima svet za nespametne, da bi osra-motil one, ki fantazirajo o svoji veljavi.

Zgodovina Cerkve dokazuje, da ona ne zaničuje kulture, napredka. Cerkev se je posluževala in se še vedno poslužuje znanosti, umetnosti, politike in na-rodnega gospodarstva pri zidavi templja božjega, ki imajo v njem prostora vsi narodi, toda poslužuje se krščanskega svetovnega reda po izreku sv. Pavla: Vse je vaše. Toda Cerkev ne veruje, da li zemeljske do-brote in svetovno delo spadajo k temelju, k fundamen-tu svetišča in da bi to bilo v stanu rešiti in posvetiti vsaj eno dušo. Cerkev ne veruje, da so denar, moč in znanost sredstva milosti. Pred Bogom ni vse to nič kot neka boljša oblika prsti, ilovice. Človek v cerkvi, to se pravi: slabost, nepopolnost v Cerkvi. Kristus ho-če, da tega nikdar ne pozabimo.

Človek v Cerkvi! Ta stvar ima še drugo stran. Biti človek, se ne pravi samo, biti omejen v znanju in v zmožnosti. Biti človek, se pravi: biti grešen, slabo-stim podvržen. Res je, da je Cerkev občestvo svetni-kov in da je posvečenje temeljni namen Cerkve. To-

da občestvo svetnikov noče reči, da so vsi, ki spadajo k Cerkvi, ideal popolnosti že dosegli. Krst, ki so vrata k občestvu svetnikov, izbriše sicer izvirni greh, toda ne uniči nagona h grehu. Hudo nagnjenje ostane in ž njim možnost greha v Cerkvi. Evangelij ni v svoji resničnosti nikdar dopustil najmanjšega dvoma, da bi prvi kristjani ne bili ljudje. Prihod sv. Duha jih je očistil, prenovil, izpremenil. Prva Cerkev je bila cvetlični vrt najlepših čednosti, toda nepristranska zgodovina ve povedati, da že takrat v tem mladem vrtu ni manjkalo plevla.

Plevel v cerkveni zgodovini! Napolnili bi lahko cele knjižnice z življenje pisi svetnikov, junakov, mučencev, spokornikov vsake starosti in vseh stanov. In potem imamo toliko skritih čudovitih cvetlic, ki jih botaniki, naravoslovci Cerkve ne poznajo, katerih ime na pozna samo Oče nebeški. Zakaj Oče je vrtnar, pravi Kristus. Toda poznamo pa tudi čase in kraje, ko se je v vrtu Cerkve košatil plevel. Včasih je prinesel prav v svetišče, celo prav do oltarja. Časi, ki dokazujejo, da so tudi katoličani ljudje. Tudi duhovniki, redovniki, škofje in papeži. Imamo slabe katoličane. Tudi nevredne duhovnike! Redovnike posvetnjake. Imamo tudi — da bo predmet "Človek v Cerkvi" popolnoma izčrpan — imamo tudi par slabih papežev. Poglavlje: "Plevel v Cerkvi in cerkveni zgodovini" je nepobitno dejstvo, četudi odštejem 50 procentov laži in 20 procentov pretiravanja. Tudi najbolj goreč častivec Cerkve ne more mimo tega.

Človek v Cerkvi! Kaj to dokazuje? Radi mene kolikor hočemo proti človeku, toda nič, prav nič proti Cerkvi. Poznamo take, ki radi katoličana

ne postanejo katoličani. So zopet drugi, ki radi duhovnika odpadejo. Ponavljam: Človek ne dokaže nič proti Cerkvi, nobeden, nikjer, nikoli. Človek je človek. Cerkev je Cerkev, Bog je Bog. Nič ni bolj važno kot katoličanstvo in katoličane razločevati. Poznati razloček med jedrom in lupino prave vere. Pod katoličanstvom razumem vse, kar je božjega na njem. Pod katoličanom življenje posameznih udov Cerkve. Katoličani smo in ostanemo radi katoličanstva, radi Cerkve same. Katoličani nismo nikdar radi človeka v Cerkvi. Tudi zapustiti ne smemo Cerkve radi človeka v Cerkvi.

Človek v Cerkvi! Zakaj je dobro, da ga poznamo? Kaj dokazuje človek v Cerkvi? Da je Cerkev božje delo. Če poznamo stavbeni material, ki je iz njega Cerkev pozidana, če enkrat razumemo vso omejenost in slabost človeške narave in če potem prevdarimo, da je ta stavba še pokonci v kljub pomajnkljivosti stavbenega materiala in že 1900 let kljubuje viharju preganjanja, grozovitosti, svetnih velikašev, vsemu umetnemu zapeljevanju, vsemu posmehu in zaničevanju nevere, vsem frazam lažinapredka, po vsem tem moramo reči: Tukaj igra Bog glavno ulogo. Cerkev ne obstoji radi ljudi, tem več v kljub ljudem. Cerkev obstoji radi Boga. Nastala je, ker je Bog hotel, živi, ker Bog hoče. Četudi misel, "Človek v Cerkvi" ponižuje, pa misel "Bog v Cerkvi" navdušuje. Kdor pravi Cerkev, je rekel Bog in kdor pravi Bog, je rekel vsemogočnost, nerazrušljivost, svetost. Tisti misli na Cezarejo Filipovo: Ti si Peter-skala in na to skalo bom zidal Cerkev in peklena vrata je ne bodo premagala!

Svetnikov petelinček.

Bilo je v davnih časih, ko je na svetu še živel sveti škof Anzelm. Bil je znan kot dober vodnik duš. Zahteval je sicer natančno spolnjevanje katoliških načel, obenem je znal pa s svojo dobrodušnostjo in modrostjo osladiti in osoliti duhovno jed verskih nauk.

Prišla je k njemu žena, ki je bila znana klepetuljica. Oštel jo je škof Anzelm: "Ne veš koliko škode napraviš bližnjemu, če se venomer zajedavaš v dobro ime njegovo." Žena-klepetuljica je pa še svetniku ugovarjala. Tako je navadno. Jezik nima nobene spoštovanja, kadar zgubiš kontrolo nad njim. Kaj mu je rekla žena?

Rekla mu je: "Bom šla k spovedi k vam, dobro ime pa lahko povrnem, ker že zahtevate, da popravim, kar sem napravila."

Škof Anzelm ji je odvrnil: "Le počasi žena. Povrniti moraš, kar si vzela, da. Toda, ali misliš, da dobro ime lahko povrneš kakor če ukradeni tolar vračaš."

In ji je še dejal:

"Pojdi sedaj lepo domov. Ko prideš domov, zakolji petelinčka. S petelinčkom boš prišla nazaj k me-

ni. Toda na poti k meni boš pukala perje petelinčku. Na vsak korak izpuli enega. Pri koraku z levo nogo, vrzi pero na levo, pri koraku z desno vrzi pero na desno."

Tako je storila žena-klepetuljica. Šla je domov, zaklala petelinčka in pukala perje po korakih kakor je ukazal škof. Vsa vesela je prišla k škofu:

"Storila sem, kakor ste mi ukazali. Kaj sedaj?"

"Da, kaj sedaj?" je rekel škof, "sedaj boš šla pa nazaj domov. Domov grede poberi vse perje, ki si ga preje po cestah razstlala."

Ali se je šalil škof? Žena ga je gledala. Nazadnje, ko vidi resnobno škofovo lice, pravi:

"Kje, za božjo voljo morem sedaj pobrati perje, ki ga je veter na štiri strani razstlal?"

Škof pa je mirno odvrnil: "In ti misliš, da boš lahko popravila škodo, ki ga je tvoj jezik napravil. Povrnili boš sosedu dobro ime, ko je veter človeškega jezika tvoje klevete že na vse štiri strani mesta rastlal?"

Pameten je bil škof Anzelm in prav je dejal.

Nihče ne more ustaviti škode, ki jo jezik razširja. Zato za zobe z njim.

Palica.

Hrvaška pripovedka. — Fr. Pij.

A stolčku pod košato jablano so sedeli ded in pričakovali prvi roj svojih ljubih čebelic, ki so veselo šumele ter se pripravljale, da se presele iz tesnega panja na bližnje drevo. Mi, otroci smo skakali po vrtu. Otroci so otroci, kaj pa bomo delali drugega, kakor da se veselimo mladosti? Naigrali smo se in prihiteli smo k dedu, ki so sedeli v senci drevesa in mislil. Bog ve, kaj jim je rojilo po glavi.

Dedek, o dedek, povejte nam pravljico, smo vzkliknili skoraj vsi ob enem. Vedeli smo, da je dedek neizčrpan v pravljicah.

"Hm, pravljico! No, če boste pridni, pa vam povem lepo pravljico." Vzeli so ded ščepce tobaka, ga polagoma ponosljali ter so pogledali na čebele. "Ali veste otroci, zakaj mož tepe ženo, volk kolje ovce, pes preganja volka in tako naprej? Ne veste? No, pa vam povem zakaj."

"Ko je dobri in pravični Bog izgnal iz zemskega raja naše prve starše, zaradi velikega greha neubogljivosti, sta Adam in Eva vsako leto na novega leta dan šla Gospodu Bogu voščiti Novo Leto. Tudi sedaj, ko sta že precej let živela izven raja, sta se dogovorila prejšnji večer, da pojmeta zopet pozdravit Gospoda Boga. Vsako leto jima je dal Bog dar in tega daru se je Eva najbolj veselila. Zgodaj zjutraj, na Novega Leta dan, je Eva klicala Adama. Adam je zagodrnjal nad Evo, da mu naj vsaj po noči da mir, če že podnevi sitnari. Toda Evo to ni zadovoljilo. Še bolj je začela tresti moža. Ko pa le ni bilo miru in zaradi otrok, da se ne bi zbudili, je Adam vstal, šel k studentu, se umil in oblekel novo jelenovo kožo. Eva ga je že čakala vsa nališpana, oblečena v kožo mlade srne. Prej ko sta se podala na pot, je Eva rekla možu: "Bog ti žegnaj to novo leto Adam, kaj mi boš dal letos za dar?"

"Sitnica," pravi Adam, "vedno si enaka, nič se ni si poboljšala. Ne veš, da morava najprej pozdraviti Gospoda Boga, drugače se bo zopet razsrdil na naju."

Eva je umolknila, mislila si je, prav ima Adam. Da se nisem tega prej domislila.

Ko prideta k dobremu Gospodu Bogu, se globoko priklonita rekoč: "Obilo blagoslova in srečno Novo Leto."

Dobremu Bogu je bilo to po volji, zadovoljen pri kima. "Tako, tako otroci moji, le pridna bodita" in da Adamu dar — palico, čudovito, pa grčavo palico.

"Vzemi to palico," pravi Gospod Adamu. "rastla je v Raju, ki si ga nesrečnež napravil in pogledal je Gospod postrani Evo. Nalašč sem jo vrezal zate Adam, ki si gospodar. A samo ti delaj z njo po svoji volji. Ti Eva, jo lahko gledaš, kolikor se ti zljubi, v roke vzeti pa jo ne smeš; si razumela. Ti Adam pa, kadarko ti iz dobrega namena udariš kako stvar vselej naj ti priinese dobro stvar."

Ponižno je Adam vzel palico iz Gospodovih rok, se globoko priklonil in rekel:

"Hvala Gospod!"

"Zbogom otroci," pravi Gospod in izgine."

"Vsa čast in slava na veke tebi Gospod," odgovorita Adam in Eva in se vrnete domov.

Domov grede je naš ubogi praoče premišljeval dar božji, dobroto božjo in največ o tem, kje bi najprej poskusil to božje darilo. Vedno in vedno so se mu misli sukale, da bi poizkusil ta dar na Evi, toda bal se je, da bi bil zopet kaznovan za radovednost. Eva pa je molčala celo pot. Premišljevala je, kako bi tudi ona prišla do takega darila. Prišla sta domov, otroci so še spali. Odložila sta praznično obleko ter se lotila dela. Evi kar ni šlo danes delo izpod rok, vse ji je šlo narobe. Na ognjišču se je smodila jed, toda Eva ni opazila tega. Šele, ko jo je Adam godrnjaje opozoril, da se jed smodi, se je Eva zbudila iz sanj.

Pretekla je dan. Prišla je noč, za Evo je bila ta noč brez konca. Vse je mirno spalo, le Eva je bdela in mislila na dar božji, ki ga hrani Adam. Ko se več ni mogla premagovati, je Eva, kakor je že navada pri ženskah, začela tresti in buditi Adama ter ga prositi za palico. Prepričana je bila po svoji pameti, da je Bog govoril le za šalo. Zato je odločno zahtevala v sredi noči od Adama čudežno palico. Se razume, da Adam je zavrnil vsako prošnjo.

"O Adam, ali slišiš, daj mi palico."

"Bog ti greh odpusti žena, ali spet noriš."

"Noriš gor noriš dol, palico mi daj!"

"Ne dam."

"Dobila jo bom, dedec bradati, ti motovilo, zga-ga, požeruh, vse bi sam obdržal, lakomnik."

"A, ti kača strupena," zagodrnja Adam! "Dobro, imela jo boš, ti jezičnica, ki si napravila raj, ti, ki si prva požrla jabolko!"

"Imeti jo hočem in imela jo bom," klepetala Eva dalje, "če prav se razletiš od jeze."

Razjarjen vstane Adam iz ležišča, skoči v kot kjer je bil postavil palico in v dveh skokih je že pri Evi. "Palico ha! Na to imaš palico in lop z vso svojo močjo po Evinem hrbtu."

"Pomagajte ljudje božji, ubil me bo, moj hrbet, o moje uboge kosti! Le čakaj dedec, ti bom že vrnila," je kričala Eva bolj vsled užaljenja kakor pa od bolečin.

Še bi bila Eva kričala in vpila, pa glej čudo, kakor hitro je Adamova palica premerila Evin hrbet, je skočila iz njenega hrbta krasna bela ovca. O kako je bila lepa, kako lepo je meketala. Ko je Eva slišala meketanje, je pozabila na udarce in bolečine.

"O ženica moja," vzklikne Adam, "glej ovco. Ali bi ne bilo dobro, če bi začel še enkrat izbijati ovce in jagneta iz Evinega hrbta. O blagoslovljena palica! Ne jokaj ženica. Glej ovca bo rastla in bo imela mla-

diče, dobila bova mleko in sir. O blagoslovljen bodi Gospod vojnih trum za ta veliki dar."

Adam je radi varnosti skril palico. Tudi Eva je pozabila na dogodke. Gladila je ovco, ki ji je ljubeznivo odgovarjala s svojim meketanjem. Toda povsem srečna Eva ni bila. Palica, čudovita palica ji je rojila po glavi. "O kako srečen je moj mož," vzdihne Eva, "presrečen je. Ko bi še jaz imela tako palico in bi iztepala ovce in jagneta iz Adamovega hrbta." Trdno je sklenila, da obišče Gospoda Boga in ga poprosi za palico. Toda v zadnjem trenutku se je premislila, na misel ji je namreč prišel raj in pa drevo spoznanja; pa tudi dan, ko so se delili darovi je že zdavnaj minil.

Noč in dan je mislila Eva na dar božji, a mož je bil tako trd in neusmiljen. Kolikokrat je že poiskovala dobiti od Adama palico. Eva se laska Adamu, boža ga, gleda ga proseče s solznimi očmi, kliče z najlepšimi imeni, Adam, Adamek, Dragec. . . toda on ne sliši ničesar. Mirno posluša prošnje svoje žene, a palice ji ne izroči.

Tako so minevali dnevi. Adam se je trudil, da je v potu svojega obraza zaslužil kruh, Eva pa je med tem premišljevala o palici in tudi iskala prilike, da jo najde.

Lepega pomladnega jutra odide Adam na delo, Eva pa stikat za palico. O, sreča, našla jo je!

"Ah . . ." vzklikne Eva vsa blažena, držeča palico v rokah, vendar enkrat. "Poiskusimo!" Ozirala se je na vse strani, po čem bi udarila, toda ravno sedaj

ni nobene žive duše zraven. Eva ne pomišlja dolgo, Bog ji odpusti in — lop — z vso močjo po materi zemlji.

Z zadovoljnim obrazom Eva pričakuje, kdaj bo skočila ovca, toda o groza, kaj je to? Volk! Da v resnici strašno velik volk, ki je krvavih oči gledal Evo in razdraženo tulil ter mahal z debelim repom, da je Eva zgubila besedo.

Do smrti prestrašena Eva kliče na pomoč. Adam, ki je v bližini delal, prihiti in vidi nesrečo. Jezen pograbi palico, ki je ležala na tleh in začne otepati grešni hrbet svoje ljube ženske, vmes pa vpije: "Kaj si že pozabila, kaj je Gospod rekel, čakaj in še, lop, lop, po Evi. toda, glej čudo. Po prvem mahu s palico je skočil iz hrbta velik ovčarski pes, ki se je z vso pasjo jezo zagnal na volka, ki je pograbil ovco in jo hotel odnesti. Volk popusti ovco in jo ubere v gozd. Šele, ko je videl Adam bežečega volka je spoznal, da je iz Evinega hrbta iztepel zopet koristno žival.

Sedaj veste otroci, zakaj mož tepe ženo. — No ker so ženske sitne. Volk kolje ovce, zato ker je pač, ko je prišel na svet zagledal prvo žival ovco. Pes pa je prvič zalajal nad volkom in od tedaj sta si pes in volk smrtna sovražnika. In ded so vzeli ščepec tobaka, ga ponosljali in — kihnili. "Bog pomagaj," smo mu rekli, kar vsi skupaj. "Da, da, Bog pomagaj," so odgovorili in se dvignili, ker čebele so se ravnokar vsule iz panja.

Dvojčka.

(Idila. — Zapisal Marin Miha.)

II.

DEČKA sta hitro rastla in dobro vspevala. Ljudje so ponehali govoriti o zadevi pri rojstvu, pozabili pa zadeve niso. Kako bi pač mogli tako stvar pozabiti v vasi kot je naša, ki je itak revna na zunanjih dogodkih. Kmalu je prišel čas, da sta se morala Peter in Pavel vpisati v šolo. Tedaj je zopet oživel spomin na rojstno nezgodo.

"Koga naj prvega vpišem?" je vprašal šolski upravitelj. "Starejšega, seveda" si je odgovarjal sam sebi. "A, kateri je starejši?" — Pa se je oglašil on-gavi Cencek v klopi:

"Jaz pa vem, gospod upravitelj!"

"Ti veš —?" se je čudil gospod upravitelj. "No, pa povej!"

"Gospod upravitelj: nobeden ni starejši. Peter ni starejši in Pavel ni starejši!" se je odrezal Cencek. Šola pa v smeh in upravitelj tudi.

"Pst! Pst! Koga naj vpišem prvega?"

"Mene!" je odjeknil Peter, "zato ker sem starejši."

Toda takoj se je vzbudila v Pavlu kljubovavnost in je zavrnil: "Jaz sem starejši. Mama je še včeraj rekla atu, da ne veruje da bi bil Peter starejši!"

"Ata pa pravi, da sem jaz. In sem! In sem!" se je branil Peter.

Predno je mogel gospod upravitelj zabraniti, sta si že bila dečka v laseh, tako da je dalo učitelju dosti truda, predno ju je razmiril.

Naposled je vpisal Petra prvega; zato ker je bil izmed apostolov Peter prvak in pa zato, ker oče trdi, da je Peter starejši. V zakonu imajo namreč po krščanskih običajih moški prednost.

Ko sta prišla tisti dan iz šole, je mojster Sitar takoj opazil, da nekaj ni prav med njima. In je vprašal, zakaj se grdo držita.

"Zato, ker sem jaz starejši!" je rekel Peter.

"Ni res! Jaz sem starejši! Jelite mama?"

"Jaz!"

"Jaz!!"

"Mir!"

Mahoma je vse vtihnilo; zakaj mojster Sitar je znal tudi udariti, kadar je bilo treba. Mojsterna Neža pa je bridko zajokala in naglas vzdihnila: "O ti moj Bog, vse življenje ne bosta več prijatelja!"

"Kaj neki ne bosta?! Ne cmeri se še ti! Zaprem ju, enega pod streho, drugega v klet, da jima preide trmoglavost. In to takoj! Alo!"

Nič se ni bilo vstavljati. Peter je šel pod streho, Pavel v klet.

"Ne bo pomagalo, Matija, ne bo pomagalo!" je tarnala Neža. "Videl boš: zdaj se je začelo in ne bo prej konca, da —. V neki knjigi sem brala povest, kako sta se dva brata črtila in je naposled starejši ubil mlajšega. . . Tudi pri nas bo tako, boš videl!"

"E, pri nas ne bo tako! Saj niti ne vemo kdo naj ubije, ker ne vemo, kdo je starejši," se je pošalil Sitar. Vendar tudi on ni mogel zakriti, da mu je hudo pri srcu.

Ta dan se fanta tudi pri jedi nista razumela in je vsak skušal drugega odriniti z boljših mest v skledi. Kot bi bil hotel reči: "Kaj boš ti?! Jaz, ki sem starejši!"

Dosedaj sta oba imela svoje ležišče v čumnati in sicer tako, da sta imela vsak v svojem kotu svojo plevnico. Odslej sta se brčala s petami vsak od svoje strani, ko da razdalja od enega kota do drugega ni več dovolj dolga. Kadar je bilo le preveč, je oče Matija udaril s palico tja v sredino, ne glede na to, po čigavih nogah bo padlo. Zaenkrat je zaleglo, a drugi večer se je ponavljala stara pesem, tako, da ni kazalo drugega, nego prestaviti eno posteljo prav na drugi konec sobe, tja k oknu.

Starša sta bila vseh teh stvari zelo žalostna. In še drugih tudi. Mislila sta poprej, da bosta svoje otroke, kolikor jih Bog da, izredila lepše, kot so izrejeni in odgojeni drugi vaški paglavci; zdaj pa — glej! — se kregata in pretepata kar po sredi vasi v šolo in iz šole gredoč, da ljudje za njima kažejo, češ: "Brata sta in še dvojčka povrhu, pa taka!"

"Ni pomagalo ne zlepa ne zgrda. Naposled sta se oče in mati naveličala in se udala. Čakala sta, da morda otroka sama prideta k pameti, predno bo prišel tisti čas, ko bo treba enega postaviti za gospodarja. In prav tisti čas je delal Matiju in Neži skrbi. Takrat, takrat bo šele izbruhnili sovraštvo na dan. . .

Dečka sta nehala hoditi v šolo, pomagala pri delu doma ali šla tudi v taberh. Ampak nikdar skupno. Vsak izmed sosedov, ki je prosil za v taberh, je že naprej vedel, da bo dobil samo enega, čeprav bi bil časih, n. pr. za pobiranje krompirja, rabil oba. Ali pa je obljubil, recimo Peter, za danes, Pavel pa za jutri. In če je sosed hvalil enega, je moral drugi dan pohvaliti tudi drugega, če ne, je bila nevoščljivost in sovraštvo. In če je sosedova Tina, ki so si bili najbolj znani, ker je bil njen oče čevljar —, če je torej Tina bila danes

prijazna s Petrom, je morala drugi dan imeti prijazno besedo tudi do Pavla; če ne, je bil ogenj v strehi. . . Uboga Tina! Bila je kakor žoga, ki mora odskočiti tja, kamor hoče tisti, ki jo meče. Tina pa — dasi šele petnajst let stara — je že razumela toliko, da je najbolje, da se ne zameri ne na eno, ne na drugo stran. Kako lepo bi se ji zdelo, ako bi bila kedaj za gospodinjo pri Sitarjevih, ki imajo mnogo lepšo hišo, ko pri njih doma. In pa, ko se ne ve, ali bo Sitarjevino imel Peter ali Pavel, ker se ne ve, kdo je starejši. . . Ko je bil v Lukovici semenj, ji je Peter prinesel zlat prstan. Pa saj ni bil zlat, ampak iz medi, saj veste: tak kot so jih med vojsko vojaki izdelovali na frontah, kadar so brez dela sedeli v zakopih. Prstan! To nekaj pomeni! Zato ji je Pavel iz Moravč prinesel zlato brožo, ki pa seveda tudi ni bila zlata, a svetila se je le. In ker je Tina ob nedeljah nateknila prstan, si je morala nadeti tudi brožo. A ker je bila broža večja in bolj vidna, je že Peter zasovražil Pavla. . . Tina pa žalostna!

Ampak na tak način se skrivalnico igrati: to je šlo le nekaj časa. Vsi trije, Tina in brata dvojčka, so naposled dorastli toliko, da je bilo resno misliti na ženitev. Oče Sitar je bil od skrbi in raznih bolezni precej slaboten in bi se ne bil branil prepustiti posestvo kateremukoli izmed obeh, samo da bi bil za gotovo vedel komu. Tinin oče, ki je bil čevljar in imel poleg Tine še mnogo manjšega drobiža, bi pa bil tudi rad videl, da bi se bila začela kočja prazniti, kajti premajhna je postajala za vse. Kaj torej?

In je nekega dne prašal Peter Tino, ko sta šla skupaj od maše: "Ali bi me vzela, Tina, kadar mi bo oče prepustil?"

Tina pa je rekla: "Ne vem."

"Kako to da ne veš?" je vzklikal Peter. "Aha! Je že oni vmes, kajne?"

"Ni," je pohlevno odgovorila Tina.

"Zakaj torej ne?"

"Zato, ker ne vem, kaj bo moj oče rekel," se je izvila Tina.

"No dobro! Z očetom bom govoril."

Toda še predno je Peter dobil priliko, da je govoril s Tininim očetom, je že Pavel poprašal Tino, ko je je dohitel, ko je šla s travnika. To je bilo takoj drugi dan potem. Po ovinkih je bil namreč zvedel, da je Peter nekaj govoril in je takoj sumil, kaj je govoril.

"Tina, vsi pravijo, da sem jaz starejši in da mi bo oče dal posestvo, kadar obnemore. Jaz bi potem tebe vzela. Kaj praviš na to?"

"Nič ne pravim," je odgovorila Tina pohlevno.

"Aha!" je vzklikal Pavel, "si že onemu obljubila včeraj, že vem! Prehitel me je, kot je Jakob Ezava, a naj le počaka, jaz mu pokažem."

"Ne, nič te ni prehitel", je rekla Tina takisto pohlevno.

"Ali ne —?" je povzel Pavel. "Torej mu nisi obljubila?"

"Nič mu nisem obljubila."

"Ali meni obljubiš?"

"Nič ti ne obljubim!"

"Kako —? Ali imaš koga drugega?"

"Nikogar nimam."

"Zakaj torej ne?"

"Zato, ker ne vem, kaj bo moj oče rekel."

"Dobro! Z očetom bom govoril."

Pa sta se zglasila pri čevljarju Stopniku drug za drugim Peter in Pavel, tako da nista minila niti dva dneva vmes med enim in drugim. Oba z isto prošnjo. In pri obeh se je dogodek vršil nekako takole:

Stopnik je sedel na čevljarškem stolu in obračal v rokah star škrapet, ki naj ga popravi naj bo že komurkoli.

"Dober dan, oče."

"Bog ga daj. In tebi tudi. A ti si? Ali si se zbosil? Kaj te je privedlo v hišo?"

In ta, ki je prišel, je povedal svojo željo. Stopnik je poslušal do konca, potem pa je spustil čevljev raz kolena in se kakor v skrbeh popraskal za ušesi:

"Hm, hm! To je zamotana stvar. In o tej zadevi se mi zdi, da bi morala odločiti Tina sama. Če bi bilo na meni, jaz, — no, jaz bi se odločil tako, da bo tisti moj zet, ki bo dobil posestvo in obrt. Toda kdo

bo tisti to vedi vrag, ko vajina starša sama ne vesta, kdo je starejši."

Posestvo? Obrt! Da, da! Ta misel je sedaj pri bratih stopila v ospredje. In stopila sta zapovrstjo pred očeta in prašala eden kakor drugi:

"Oče, kdo bo dobil posestvo in obrt?"

Oče Matija je kar obnemel. Čutil se je trdnega in ni mislil, da bo vprašanje o posestvu že tako hitro dozorelo. In mati Neža je bila na tem, da izbruhne v jok.

"Menda boste vendar meni dali," je govoril Peter. "Saj sem vendar jaz starejši."

A je drugi dan tudi Pavel isto govoril. In ker je oče Matija naprej vedel, da bo tako, zato je bil že večeraj Petru odgovoril, da mu ne more dajati upanja, ker niti sam prav ne ve, kdo je prvi in starejši.

"A tako —?"

A tako —?!"

In bratoma je drug za drugim dozorel sklep, da naj potemtakem tisti ostane doma in dela na posestvu, ki bo dobil. . . Drug za drugim sta odšla po svetu. Hiša se je izpraznila in mati Neža je zastokala:

"Oh Matija, zdaj sva brez otrok!"

III.

Tedaj v tistih časih je bila vojska, kar sem pozabil povedati v začetku. Peter in Pavel sta bila v svetu. Ko je bila odrejena prva "bezeljacija", sta pisala oba vsak od svoje strani, da sta vpoklicana in da bodo Karpati sedaj njih domovina in morda tudi njih — grob. Tudi iz Pišajmovice jih je odrinilo nekaj takoj prve dni; med njimi tudi Jurčev Blaže, ki je bil Pavlov in Petrov bratranec in ki je po odhodu onih dveh gojil upanje, da ga bo Tina poslej gledala z boljším očesom. Bi ga bila, ko bi se bila mogla nadejati, da bo kedaj toliko imel, da jo bo rediti mogel. Naši ljudje namreč v takih zadevah najprej mislijo na preživljanje; tisto, kar gosposki ljudje imenujejo "ljubezen" ostane v ozadju in je le bolj za nameček. . . Blaže res da ni nič imel, ker je bil bajtarski; v dnini se pa ne zasluži bogve kaj. Toda, odkar sta bila Matija in Neža obupala nad svojima, sta bila do Blažeta prijaznejša. Zato tudi Tina ni odrekla in je sedaj, ko je bil Blaže vpoklican, potočila dokaj solza, ker se ni vedelo, če ne bo tudi to tretje upanje splavalo po vodi. Oprijela pa se je med vso vojsko prav z otroško skrbjo Matije in Neže in jima hodila pomagat v dnino. In sta bila Matija in Neža tega tudi potrebna, in sta polagoma vzljubila prijazno Tino, ko da je njih hči. Tudi Tina se je počutila pri Sitarjevih kakor domačo.

Tako je torej bila vojska in kmalu so začele prihajati žalostne novice z bojnih front. Med prvimi, ki so dobili poročila v vas, sta bila Matija in Neža. Žalostno poročilo je to bilo o Petru in Pavlu, ki ju je zadelo že takoj ob prvih spopadih. Čudno naključje — tako je pisal vojni kurat, ki je bil deloma sam priča

dogodkom. Življenje ju je vedno razdvajalo, smrt pa ju je združila. Tisti večer pred napadom je bilo, ko sta prišla k njemu posloviti se. Naj se zgodi kakor Bog hoče — sta rekla. V življenju sva se sovražila, v obličju smrti se ne smeja, — sta rekla. Morebiti bo Bog sam odločil, kdo naj ima posestvo, ali pa, kdo naj ga nima — sta rekla. Pa je bilo odločeno, da ne eden ne drugi. Prvi je padel Peter. Ko ga je Pavel videl, da omahuje, ga je prestregel v naročju. Še je slišal, ko je umirajoči zašepetal: "Ti imej!" Toda v tistem hipu je priletela krogla in podrla še Pavla. Pobrali so potem oba, Petra mrtvega, Pavla še živega. V bolnici je živel še kak teden. Pred smrtjo je prosil kurata naj v slučaju, da umrje, sporoči staršem, da jih prosi odpuščanja. . . To je kurat tudi storil.

"Zdaj sva v resnici brez otrok!" je zajokala Neža. In Matija se je sklonil nad sito, ki ga je imel v roki in rekel: "Pa da sta vsaj kot prijatelja šla na oni svet!"

Tako se je moja povest nekam žalostno zaobrnila. Ker tudi Blaže se ni vrnil zdrav iz vojske. V ude mu je stopilo, ko je bil ranjen in moral skoro ves dan ležati v snegu, predno so ga našli. Zato so zdravniki izjavili, da hodil bo še, a s težavo. "Za sitarijo bo dober," je ugenil Matija. In Neža je rekla: "Kar prepusti mu!"

In tako se je tudi zgodilo. Ko je potem čez leto in dan prašal Blaže Tino: "Glej me, invalid sem in ostanem; ali bi me vzela takega?" — je Tina, kar naravnost in takoj odgovorila, da ga vzame.

Zopet je bilo čez leto in dan, ko je pokazalo, da bosta Blaže in Tina dobila potomca. In je tedaj za-

skrbelo Matijo, starega in nerodnega, kaj če se zgodi kot nekoč njemu in Neži, in zagledata luč sveta dva mesto enega. . . Pa ga je Neža nekoliko shuda zavrnila rekoč: "Kaj neki bo to hudega? Nič! Samo ti mi nikar ne bodi nerode tedaj in se ne vtikaj v otroke, dokler še niso, da bi jih v roke jemal!"

Matija je lepo ubogal. Pa če bi tudi ne bil: To pot bi se ne bilo moglo nič pripetiti, ker za prvim ni zajokal še drugi, kot nekoč. Pač — za prvim je zajokal še drugi in še tretji in še ne vem koliko — seveda čez leto in dan in potem zopet čez leto in dan in tako naprej: da ne boste mislili!

Drobiž.

A. U.

Raz stolpa je zavihrala zastava. Zastava na stolpu je vedno znamenje, da so delavci končali glavno delo pri stavbi. S tem izrazijo veselje svoje in upanje, da bo kmalu zasijala v soncu stavba v vsej svoji krasi.

Dan likofa so imeli delavci in obiskovavci.

Župan in ves njegov mestni odbor so korakali navzgor, da si ogledajo umetniško delo stavbe. Čudno je bilo to, če si gledal s ceste navzgor, nisi videl drugega na strehi znamenite stavbe kakor strešne ploskve, če si prišel na streho, se ti je pa razodelo čudovito umetniško delo. Tako do podrobnosti je bilo vse izvršeno, da so se vsi čudili. Pravi župan arhitektu:

"Čemu ta natančnost ko s ceste vendar nihče ne more videti te umetniške drobnarije."

Odgovoril je arhitekt: "Ne vidi človeško oko, vidi pa oko Vsemogočnega in slehernemu delavcu pravi vest, da mu bo veselje nad zgotovljenim delom le tedaj iskreno in veliko, če bo delo do najmanjše pičice izvršeno."

Zgodba o "likofu" ni bogve kaj interesantna, je pa toliko bolj poučna. Zadnji teden sem jo bral. Zgodila se je nekje v Evropi. V malenkostih gledam drobne kamenčke mozaika, s katerimi lahko sestaviš tako lepe umotvore.

*

Ne mine dan, da bi ne potrkal v mojem župnem uradu ta ali oni tujec. Ponavadi so ubožci in klativitezi, ki si z beračenjem služijo skorjo kruha. Oni dan je prišel tujec s Kalifornije. Pomislite s Kalifornije v Chicago. Hrvat je bil, mlad, a ves upal v obrazu.

"Kako, da beračiš tako mlad in kaj ti je treba hoditi s Kalifornije v Chicago? Misliš, da ti verujem?"

Mladenič se je nasmehnil in je dejal:

"Saj nisem s Kalifornije, prišel sem le z ječe, ki se nahaja na Kalifornijski cesti. Sram me je, da bi se izdajal."

"Kako si prišel v ječo?"

"Verjemite ali ne, lačen sem bil, roka mi je sama segla po desetaku, ki ga je zgubil mož v revstavraciji,

pobral sem desetak, ga zapravil, drugi dan so me slučajno ujeli, sodnik mi je dal pol leta."

Ko je to povedal, sem se spomnil na slučaj, ki se je odigral pred dobrimi tremi tedni v Chicago.

Žena — znana Mrs. Pollack je ubila moža. Nad vse lepa je bila žena, pa lepota nima kaj opraviti s pravičnostjo, dobrega advokata si je dobila, z njegovo pomočjo in s svojo hinavščino je pripravila sodnika do tega, da jo je brez porotnikov obsodil. . . Obsodil na lepo življenje prostosti in zmagoslavja. Takoj isti večer po obsodbi je dobila ponudbo in službo enega gledališč v mestu s plačo tisočih dolarjev na teden.

Pravičnost pa taka.

*

Nekje na Tirolskem sta mati in oče praznovala zlato poroko v krogu dvanajsterih otrok. Tudi drugih svatov je bilo polno pri slovesnosti. Beseda je nanesla besedo, med drugim je prašal eden med svati:

"Mati-slavljenka, sedaj nam pa povejte, kako ste mogli vseh dvanajst svojih otrok ohraniti tako srečne

in vesele, kako ste jih mogli vzgojiti v take krepke sirove in hčere domovine in Cerkve?"

Priprost je bil odgovor stare mamice:

"Prvega sem sama vzgojila in učila, drugi so se učili od prvega."

*

Pravzaprav je zgodba o cesarju, cesarju, ki vedo o njem toliko povedati danes vsi po svetu. O cesarju Viljemu in njegovem prestolonasledniku.

Zgodilo se je, da se je kronprinc tako zmotil, da se je v družbi pijanih vojvodskih sinov prostaško obnašal in se sam opijanil. Kaj je napravil cesar? Ta-

koj, ko je zvedel o škandalu, je šel osebno v one prostore, kjer so se orgije vršile in je dejansko svojega prestolonaslednika okloftal.

Čudno. Ravnal je pa prav, kakor bi moral ravnati sleherni oče, ki mu sin uhaja na stran pota.

Kaj ima delavec od Kristusa in Njegove cerkve.

Rev. J. C. Smoley.

KRISTUSOVA CERKEV—ČUVARICA NJEGOVIH NAČEL.

IL je vzvišen, ginljiv trenutek, trenutek zgodovinskega pomena, ko se je Kristus poslavljajal na Oljski Gori pred svojim Vnebohodom od svojih apostolov, od svoje mlade Cerkve. Opomnil jih je še enkrat na vse, kar jih je učil. Potem je pa rekel z božjo avtoriteto: "Meni je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite in učite vse narode. . . Učite jih izpolnjevati vse, kar sem vam zapovedal; glejte, jaz ostanim pri vas vse dni do konca sveta."

Kristus je božji Kralj vesoljstva. On ima vso oblast v nebesih in na zemlji. On ni samo kralj naših duš; On nam ne ukazuje samo, kar moramo verovati; njegova oblast se razteza na vsa človeška dejanja, na vse razmere, ali to oblast priznavamo ali ne. Njemu smo odgovorni za vsako naše delo, za vsak naš korak.

Kristus je pa tudi socialni Kralj sveta. Vsa socialna vprašanja se morajo prilagoditi njegovim postavam, če hočejo temeljiti na pravi podlagi in prinesiti človeški družbi resnično srečo.

Odkod nered in socialna beda na svetu? Gotovo samo odtod, ker so izločili Kristusa od vseh vprašanj, ki se tičejo človeške družbe. Edini pravi pojem o resnici, pravičnosti in ljubezni se je svetu odtujil, se izgubil, ker svet noče sprejeti Kristusovega nauka o resnici, pravičnosti in ljubezni.

Kristus je in ostane "luč sveta"; kdor ne hodi v tej luči in ne dela v tej luči, ta tava v temi okoli; on ne vidi pravega temelja, prave podlage za svoja podjetja, on zida na pesek.

Kristus je in ostane "pot, resnica in življenje." On nam ne kaže samo prave poti v večno življenje, on nam jo kaže tudi k sreči na tem svetu. Svet je pozabil, da bi zrl na Kristusa, svojega socialnega Kralja, da bi se ravnal po njegovih naukih, dasi jih njegova Cerkva ne preneha oznanjati.

Božji Odrešenik je ustanovil Cerkev, in sicer samo to, ki se naziva, ena, sveta, katoliška, apostolska. To je postavil kot čuvarico svojih resnic. Njej je dal izrečni ukaz, da oznanja njegov nauk vsemu svetu: "Pojdite in učite vse narode." Njena sveta dolžnost je, da ne oznanja samo resnic prave vere, ampak da uči tudi predpise božjega npravnega zakona. Ta npravni zakon je pa temelj, na katerem edino se more zgraditi družabni red.

Zato je trditev, da se Cerkev ni treba brigati za razna socialna vprašanja, laž. Njej je seveda vse eno, kako se ljudje organizujejo, kako si vsak posameznik služi svoj kruh, kako se sestavljajo države in kako vladajo imajo; ne sme pa molčati, če prekršujejo božji

npravni zakon; učiti mora resnico, pravičnost, ljubezen, vse, obsojati mora, kar temu nasprotuje.

"Učite jih izpolnjevati vse, kar sem zapovedal." Od Kristusa je prejela cerkev sveto dolžnost, da gleda in sili na to, da se vse njegove postave, ne samo te, ki se tičejo vere, ampak tudi te glede npravnosti, vestno izpolnjujejo. Radi tega je postala mnogim sitna, nadležna opominjevalka, zato jo sovražijo.

Isto usodo, kakor Kristus, ima Cerkev. "Ako so mene preganjali, bodo preganjali tudi vas."

Ker je nebeški Odrešenik povedal farizejem, tem krivičnim in svetohlinskim voditeljem ljudstva odkrito svoje mnenje, ker jim je moral predbacivati: "Vežejo težka in neznočna bremena ter jih nalagajo ljudem na rame, a sami jih še s prstom nočejo premakniti." Ker jim je zavoljo njihove krivičnosti zaklical osmero "Gerje", so vpili: "Na križ z njim!" Ker je tudi Cerkva od Boga postavljena čuvarica in oznanjevalka npravnih postav, ker ne more in ne sme molčati napram socialnim krivičnostim, zato doni od vseh strani vpitje: "Ecrasez l'infame" ("Doli z nesramnico"). In kakor niso mogli farizeji uničiti, ugonobiti božjega Odrešenika, ravno tako ne bodo mogli moderni sovražniki Cerkve, kateri so že tolikokrat napovedovali konec, ugonobiti. Vedno bo stala na visokem stražnem stolpu in branila tri svetinje človeštva: Resnico, pravičnost in ljubezen v blagor in dobrobit tlačnih in stiskanih.

Katoliška Cerkva je čuvarica in oznanjevalka Kristusovih načel. Zato bo ostala vedno moč in sila, s katero mora računati ves svet. Ker pa velik del človeštva več krščansko ne misli in več krščansko ne ravna, so kljub temu narodi s krščanstvom tesno spojeni in na krščanstvo navezani, tako da ne morejo trpeti krščanskih načel in naukov. Kulturo in npravnost je prinesla Cerkva človeštvu, brez Cerkve bi bilo zapadlo najhujšemu paganstvu in barbarstvu, civilizacija bi bila že davno samo vnanja prevlaka, ki bi se bila zgubila v prav kratkem času. Da dokažemo to, treba samo pogledati malo v zgodovino posameznega človeka, posameznega naroda. Šele, ko bo zapeljano in zaslepljeno ljudstvo spoznalo svojo bedo, spoznalo, da si samo pomagati ne more, potem bo Cerkva njegova rešiteljica. Že l. 1848 je pisal katoliški ekseget Alojz Messmer, profesor v Briksnu: "Čas je odmrli veri, izgublja se v telesnem uživanju in materijalizmu. Za tem paganstvom pa gori in sveti večna luč. Po podrtinah in mrličih bo moral čas riti in brskati, predno bo zopet mogel poklekniti."

Pravico, da sme tudi v socialnih vprašanjih povedati svoje mnenje, izvaja Cerkva iz svoje božje ustano-

vitve in poslanstva. Kristus ji ni dal samo nalogo, da uravna razmerje med Bogom in človekom pravilno, on ji je dal, ker jo je postavil kot čuvarico resnice, pravičnosti in ljubezni, tudi pravo in dolžnost, da skrbi za to, da se vpostavi razmerje med ljudmi medsebojno na krščanski podlagi. Te pravice ji ne bo nikdo odrekel, kdor veruje, da je postavljena od Boga, kdor veruje na božanstvo njenega ustanovitelja.

Skrivnost te nadnaravne moči in njene nepremagljivosti je v velikanski Gospodovi obljubi: "Jaz

sem pri vas vse dni do konca sveta."

Legenda pripoveduje o velikanu Kristoforu, ki je nekoč baje nesel božje Dete čez razdivjano, besnečo reko. Tak Kristofor je sveta katoliška Cerkev, ki je korakala preko razburkanih valov vseh stoletij, ki je nesla Kristusovo ime in postavila k narodom, ki je rešila zaklad krščanske kulture in npravnosti v vseh viharjih do današnjega dne. Ta zaklad bo še nadalje čuvala in razdeljevala iz njega darove človeštvu do zadnjega dne.

Žrtev za Rusijo.

Piše St. Poderžaj.

ETA 1923 je enajstletna Cecilija Ekka, doma na ozemlju bengalskega misijona v kraju Soso, Čotanagpur, izgubila starše in edino sestro. Vse ji je bila vzela kruta kolera. Za siroto se je zavzel misijonar, ki jo je izročil dobremu domačinu, ta pa je res skrbel zanjo kot za lastno hčer. Ker je bila deklica pridna, jo je misijonar šest let kasneje poslal na višjo osnovno šolo uršulinskih misijonark v Noatoli, kjer je bila 17letna Cecilija vsem součenkam zgled vztrajnosti, potrpežljivosti in pobožnosti. Navzlic slabotnim telesnim silam je bila ves čas duša celega razreda.

Še pred tremi leti si je nekoč pretegnila vratne žile. Pojavile so se bolečine, ki so neprestano rastle. Meseca januarja lanskega leta je začela tožiti, da jo vrat silno zapeče vselej, kadarkoli glavo zasuče. Zastonj so si misijonarki prizadevale, da ji omilijo bolečine.

Ko je misijonarka-vzgojiteljica nekoč govorila o vojni ruskih brezvercev proti Bogu in sv. veri, je bila Cecilija posebno ganjena in je rekla: "Kako žal mi je ubogih Rusov; od danes zanaprej darujem vse svoje trpljenje za Rusijo in za njene preganjane kristjane." — Od tega dne so se Cecilijine boli še povečale. Čeprav vsled bolečin pogosto vso noč ni zatisnila očesa, je vendar šla vsako jutro k sv. maši in je prejela sv. obhajilo, da se okrepi v trpljenju za Kristusa in njegovo Cerkev. V začetku meseca maja je prosila, naj jo pustijo tudi o počitnicah v zavodu, kar so ji radi dovolili. Desetega maja so jo morale misijonarki prenesti v bolniško sobo. Ko so jo tu našli vso v solzah, so jo vprašali, če je pozabila na svoj sklep? Takoj je živahno odgovorila: "O ne! Rada trpim za Rusijo. A zdaj bom umrla!" Takoj nato se je zadnjič spovedala. Potem je vzela v roko razpelo in je kar naprej ponavljala: "Jezus, Marija! Pomagajta mi trpeti! — Vse za Rusijo!"

12. maja se je bolje počutila. Č. m. prednica jo je peljala v drugo vas k zdravniku. Med potjo sta obiskali tudi misijonarja, ki se je bil svoj čas zavzel zanjo. Cecilija je bila vsa srečna, ko je spet videla svojega dobrotnika, ni pa slutila, da ga vidi zadnjikrat. Zdravnik ni našel nič nevarnega. Za vrat je predpisal masažo. Zdaj bi se bila Cecilija lahko vrnila k svojemu redniku, a zaželela si je nazaj k misijonarkam, ki so jo z največjim veseljem sprejele. Nato so ji od ponedeljka 12. maja do sledečega petka masirali vrat. To ji je povzročalo silne bolečine. Trpela je kot mučenica in je ponavljala od časa do časa kratke molitvice. Če so bile bolečine le prevelike, so jo samo spomnili na Rusijo in takoj je bila pripravljena na še večje trpljenje.

V petek zjutraj, bilo je 16. maja 1930 — je bila mlada trpinka nekam nemirna. Tovarišici, ki je bdele ob njeni postelji, je dejala: "Ta svet ni zame; tukaj zame ni počitka." Vsi v hiši so vedeli, da bo ta dan za Cecilijo odločilen. Spomnili so jo na Rusijo in spet je junaško trpela. Okrog treh popoldne se je pojavila mrzlica. Cecilija se je še vedno vedro pogovarjala s sestrami. Nato je dejala, da je trudna. Še enkrat je ponovila svoji priljubljeni molitvi: "Jezus, Marija! Pomagajta mi trpeti! — Vse za Rusijo!" Potem je padla v nezavest. Proti večeru je odhitela njena lepa duša v nebesa po plačilo za junaško trpljenje. Kratko, pa zaslug za duše bogato je bilo njeno življenje. V nebesih zdaj prosi za Rusijo, pa tudi za svojo nesrečno pogansko domovino.

Gotovo bo zgled plemenite Cecilije, ki je sredi poganske Indije junaško trpela za Rusijo, predragi prijatelji, tudi Vas vse navdal z gorečnostjo, ter se boste v svojih molitvah in vsakdanjih žrtvicah spominjali Indije, Cecilijine poganske domovine, da ji na ta način vrnemo ljubezen do naše zemlje. Vem pa tudi, da je med Vami ravno tako precej junaških src, ki dan za dnem ponavljajo: "Vse za Indijo! Vse za Bengalijo!" — Naj bo tudi Vašemu trpljenju kralj — Jezus, in Vaša tolažnica — Marija!

Baragovo pismo.

P. H u g o .

Predraga Antonija:—

Septembra prošlega leta sem prejel od Tebe zadnje pismo, v katerem si mi poslala zame veselo sporočilo, da boš le še nekaj dni ostala v svoji domovini, potem pa k meni prišla in vedno pri meni ostala. Poslej nisem prejel od Tebe nobene druge vesti. V popolni negotovosti sem tedaj, si li že v resnici odpotovala, ali opustila misel k meni priti. Te vrstice Ti pišem v negotovosti, jih boš li prejela ali ne. Če Te dosežejo, Te prosim, preljuba Antonija, pospeši svoje potovanje k meni. Še nikoli nisem tako želel Te pri sebi imeti in nikdar Te še nisem tako potreboval, kot zdaj v svojem novem misijonu ob Lake Superior. V Arbore Croche in ob Grand River sem imel učiteljico, neko dobro, ubogo vdovo iz Mackinawa, ki je bila obenem moja postrežnica. Toda ona je ob Grand River ostala, da ondi nadaljuje s šolo. Tu sem popolnoma sam. Na tem lepem, zdravem in obljudenem otoku, nameravam, če bo Bogu dopadlo, preživeti svoje ostale dni. Odtod bom kot iz središča skušal vplivati na okoliške kraje. V kako veliko veselje bi mi bilo tedaj, ko bi Te mogel za vedno imeti pri sebi. Vodila bi šolo. Saj bi se jako hitro vživela vanjo. Za časne potrebe svojega Friderika bi skrbela, obenem bi pa z vspehom lahko skrbela za svoje zveličanje. Tako bi bila Marija in Marta obenem. Pridi tedaj, preljuba Antonija, če je mo-

goče. Skušaj tudi misijonskega služabnika s seboj privedi. Nam bo v veliko korist. Prinesi tudi denarja, kolikor ga moreš nabrati. Kajti silno ubog sem, pa bi tako rabil denar. Če moreš prinesi tudi 1000 križcev iz medi, približno tri in pol palca dolge. Rožnivecev in podobic imam še v izobilju.

V slučaju, da te to pismo še v Ljubljani dobi, predraga Antonija, in če je samo od Tebe odvisno ali prideš ali ne, prav nič ne dvomim, da bi ne prišla. Pričakujem Te sledeče poletje. V slučaju, da ne prideš, bom sklepal, da to ni le od Tebe odvisno. Tudi glede tega naj se izpolni vsikdar najsvetejša volja božja.

Pripomori tudi Ti, preljuba Antonija, da pride sem par vnetih duhovnikov. Sigurno bodo našli tu delokrog, da bo veselje.

Če prideš, preljuba Antonija, glej da na vsak način pristaneš v New Yorku in ne v drugem ameriškem pristanišču. Od New Yorka semkaj do mene vedno lahko potuješ po kanalih in jezerih, da le ne prideš pred zgodnjo pomladjo. Če boš enkrat v Detroitu pri škofu Rese-ju, boš že kot doma. Pridejano angleško navodilo Ti zna na potovanju dobro služiti.

Pozdravljena, preljuba Antonija. Le kmalu me razveseli s svojo navzočnostjo.

Tvoj vedno Te ljubeči brat

Friderik Baraga, s. r.

POJASNILO IN DOPOLNILO K PISMU.

Pričujoče pismo je brez datuma. Morda ga je Baraga pozabil dostaviti, ali ga je pa, kar je bolj verjetno, prepisovavec izpustil. Prepis mi je namreč oskrbela tretja oseba. Približno čisto lahko ugotovimo, kedaj je bilo pisano. Pred vsem ni dvoma, da je bilo pisano iz Lapointa. Tam se je Baraga nahajal v položaju, ki ga opisuje. Glede časa se tudi ne bom dosti zmotil, če trdim, da je bilo pisano nekako v prvi polovici okt. 1835. Kakor vemo, je Baraga takrat za nekaj časa opustil misel, da bi šel v Evropo, kar je bil že čisto sklenil in je tudi sestri Amaliji sporočil, naj mu nikar več ne piše, ker bi ga njeno pismo ne našlo v misijonu. Ko bi bil takrat mislil na pot v Evropo, sigurno ne bi sestre Antonije vabil čimprej k sebi, ampak bi ji bil pisal, naj ga doma počaka.

Se je li ona na podlagi tega pisma odpravila na pot, ali je to storila na lastno pest, je težko ugotoviti. Iz zadnjic priobčenega pisma vemo, da sta se v Parizu slučajno srečala. On na potu v domovino, ona na potu v njegov misijon. Z ozirom na to, da jo je prej Baraga odločno odklanjal, bi mislil, da jo je prav to pismo, v katerem je svoje dotedanje mnenje tako teme-

ljito spremenil, dvignilo na pot. Je pa še drugo mogoče. Prvo negotovo vest, da se je ona namenila v njegov misijon, je Baraga prejel od svojega škofa Rese-ja 8. dec. 1832. v Arbore Croche. Škof mu je mimogrede le toliko sporočil, da se mu obeta dvojna pomoč iz Avstrije:—Mr. Lichtenberg, takrat tajnik Leopoldinske misijonske družbe na Dunaju in ena njegovih sorodnic, da želita priti v njegov misijon. V svojem odgovoru na to pismo s dne 14. febr. 1833. pravi, da se je temu zelo začudil. Lichtenberga kratkomalo odklanja. "Bog vsemogočni," pravi dobesedno, "naj to prepreči. Kaj bi naj počel z njim, s čim njegovega živahnega duha zaposlil." Prosi škofa, da bi mu pisal, naj nikar ne pride in da mu bo v istem smislu tudi sam pisal.

Kdo izmed njegovih sorodnikov naj bi prišel z njim, si pa kar ni mogel domisliti. Izmed ožjih sorodnikov, ki bi prišli v poštev, bi bila edino sestra Antonija, ker drugih, poleg omožene Amalije, imel ni. A da bi Antonija mislila na misijon, to se mu, kot je videti, niti sanjalo ni. Med daljnimi sorodniki pa tudi ni mogel nikogar najti. Zato prosi škofa, naj mu kar

najprej in čisto izrecno pove, kdo bi bil tisti misijonski kandidat ali kandidatinja od njegovih sorodnikov. Toda še preden je dobil od škofa obvestilo, mu je sestra Amalija iz domovine pisala, da je to sestra Antonija. Kako malo je bil tega njenega poročila vesel, smo že čuli iz odgovora Amaliji. Še bolj jasno pa je razvidno iz pisma, ki ga je 5. marca 1833. pisal škofu. V njem pravi dobesedno: "Prav odkrito Vam moram povedati prevzv. g. Rese, da z njenim prihodom k meni na noben način nisem zadovoljen. Ne zna niti besedice francoski in se tudi ne bo nikoli dobro priučila. Kaj naj tu dobrega stori? Prav nesrečna bo, če pride. Koj, ko sem to poročilo dobil, sem ji pisal. . . Prav odkrito sem ji pisal, naj nikar ne pride. Če jo moje pismo le še doma dobi, je gotovo ne bo."

Gotovo je tudi njej povedal, da se je zato brani, ker bi mu radi neznanja francoščine ne mogla biti v misijonsko pomoč. Ker jo drugače poznamo kot energično ženo, se je, da odstrani to oviro z vso vnemo lotila učenja francoščine. Nato je še pred bratovim povabilom odšla v Pariz, da praktično izpolni svoje zna-

nje, ter potem nadaljuje pot v misijon. Bodi kakor že, ko sta se v Parizu slučajno našla, sta bila oba vesela.

Vzrok, zakaj je Baraga tako spremenil svoje misli glede nje, kot misijonske pomočnice, nam je že znan iz prejšnjih pojasnil. Na kratko ga tudi v predstojećem pismu omenja. V svojem misijonu v Arbre Croche, kakor tudi ob Grand River je imel drugo bolj porabno moč na razpolago. V Lapointu je bil čisto sam. Protestanti so imeli cel štab pomočnikov, tako pri strogo misijonskem delu, kot pri šoli. Če se je hotel obdržati in z njimi tekmovati, je moral odpreti šolo s stalno učno močjo. Ker druge učiteljice ni mogel dobiti, ali bi je vsaj ne mogel zdrževati, se je spomnil na sestro Antonijo, v kateri je upal dobiti učiteljico in gospodinjko za: Bog plačaj! Zato ji je topot vse drugače pisal. To njegovo na videz nedosledno ravnanje je v resnici dokaz njegove veličine. Kakor je tudi nežno ljubil svoji sestri, ju je spričo višjih ciljev le v toliko poznal, v kolikor ste mu mogli pomagati v njih dosego.

Nov korak do cilja . . .

tajnik B. Z.

Kakor znano, je končni cilj vsega našega zanimanja za Barago ta, da bi čimprej prišlo do beatifikacije tega velikega služabnika božjega. Pot do tega cilja utegne biti dolga, vodnica na taki poti pa more biti edinole pristojna cerkvena oblast.

V Baragovem primeru je kot prva inštanca poklican izpregovoriti marquetteški škof, ker je v njegovi škofiji Baraga umrl in počivajo tam tudi njegovi telesni ostanki. Takoj za Marquettom pa pride v poštev tudi ljubljanska škofija, ki je rojstna škofija našega svetniškega kandidata.

Naša iskrena želja je bila, da bi čimprej zvedeli veselo novico: marquetteški in ljubljanski škof sta že stopila v osebni stik in vodila medsebojne dogovore, kako ukreniti, da se prično vsaj prvi koraki za pripravo Baragovega beatifikacijskega procesa. Treba je namreč izpolniti vse predpise, ki so po cerkvenem pravu jako natančno določeni.

Ta velika želja se nam je že izpolnila. Imeli smo priliko čitati pismo izpod peresa marquetteškega škofa Nussbauma, naslovljeno na ljubljanskega škofa, dr. Rožmana. V njem pravi pisavec, da Baragova zadeva

postaja nujna in neodložljiva, da torej treba stopiti na noge in pričeti z delom.

Prav tako misli sam ljubljanski vladika. Osebnost je tako velik in iskren častivec Baragov, da se mu vsaki dan v svojih molitvah priporoča. Na drugi strani pa on kot jurist prav dobro pozna cerkvene postavbe tudi v zadevi beatifikacij in si je že natančno zamislil ves način postopanja, ki naj bi prišel v poštev pri Baragi. Glede tega se sedaj vrši nadaljnje dopisovanje med obema cerkvenima knezoma in trdno upamo, da bo kmalu prišlo do stvarnih zaključkov.

Stvar je velikega pomena in cerkveni predpisi naročajo, da je treba postopati zelo previdno in premišljeno, torej gotovo tudi z ne preveliko naglico. Zato ne smemo biti nestrpni in nepotrpežljivi. Z beatifikacijo samo Baraga ne bo prišel gori v nebesih na nič višjo stopnjo in moč njegove priprošnje pri Bogu s tem ne bo povečana.

Torej moramo tudi mi imeti dovolj časa za mirno in vdano čakanje, med tem pa ne pozabimo v svojih zasebnih zadevah klicati na pomoč Barago in se mu priporočati za priprošnjo pri Bogu!

Baragova proslava ob Cross River.

Po dolgotrajnih pripravah se je 17. septembra vršila blagoslovitev novega križa ob ustju Križne reke (Cross River) v Minnesoti.

Ne bomo ponavljali, kako in zakaj je prišlo do te znamenite proslave. Saj je bilo o tem brati večkrat in na raznih mestih.

Tukaj hočemo samo to omeniti, da je bila k proslavi uradno povabljen tudi Baragova Zveza. Ker so od-

borniki Baragove Zveze vsi poklicno zaposleni vsak na svojem mestu, se je mogel vabilu odzvati samo predsednik zveze, Rev. John Plevnik iz Jolieta. Ko to pišemo, še nismo mogli dobiti stika z njim, prepričani pa smo, da bo o priliki objavil svoje vtise, ki jih že dobi bil na proslavi.

Poročila očitveca, ki je uradno zastopal našo odlično organizacijo, bo gotovo za nas vse posebno zanimivo.

Janezek v šoli.

Deček je prišel h krščanskemu nauku z dežnikom v desni, s knjigo v levi, čeprav je bil jasen dan.

Veroučitelj se začudi in pravi. "Janezek, zakaj prihajaš ob lepem dnevu z dežnikom v šolo?"

Janezek korajžno odvrne: zato, ker ga sestra ima, kadar dežuje, zakaj bi ga jaz enkrat ne smel imeti.

*

Drugo pot jo je Janezek zopet usekal. Bratec ni prišel v šolo. Učitelj — bratov razrednik poizveduje za njim:

"Janezek kje je tvoj brat?"

"Doma."

"Kaj mu je, kaj mu manjka?"

"Hlače."

Učitelj in razred je vedel, da ima Janezov brat samo eno obleko in mu jo je tisti dan krojač krpal.

*

Kaj se je zgodilo Janezku pri geografiji lepi dan? Zemljepisje je imel nad vse rad, vedel je za vsa mesta in dežele, kje na karti ležijo, v katerem meridianu in na katerem kontinentu. Vedno je migal s prstom, češ, jaz vem, jaz vem, gospod učitelj. Učitelj ga pa ni hotel vprašati, samo druge je vpraševal. To je Janezka užalilo. Maščeval se je. Učitelj ga pokliče po dolgem času, Janezek molči in noče odgovoriti. Učitelju mineva potrpežljivost: "Zakaj ne odgovoriš?" Janezek kuha mulo, nazadnje počasi besediči:

"Preje nisi ti hotel, zdaj pa jaz nočem." Ali ni trma ta Janezek?

*

Poleti si je Janezek privoščil prijetnost, da je hodil bos vsenakrog. To ni noben greh, grdo pa je bilo, da si Janezek nikdar ni hotel umiti nog. Gospod kaplan so mu večkrat dejali: "Pa bi si vendar zllil malo vode po nogah. Tako si umazan, da bi te lahko bilo sram."

Janezek ni slišal ali kaj, ali se je pa vode tako hudo bal. Drugo jutro pa — čudo prečudno — Janezek je vendar ubogal, prav lepe in bele noge ima, ko gre mimo kaplanije. Gospod kaplan so vidno veseli:

"No Janezek, vidiš, kako boš čeden dečko, če se boš vsak dan tako umival kakor si se danes."

Si-li moreš misliti, kaj je odgovoril? Odgovoril je:

Janezek — nepridiprav poredni. "Saj sem le zelje tlačil z očetom."

*

Janezku je zbolela sestra za nalezljivo boleznijo. Razume se, da v takem slučaju ne morejo sorodniki okuženega pohajati šolo. Tudi Janezek je to nekje slišal in vpraša učitelja:

"Ali smem priti v šolo, če ima moja sestra ošpice."

"Ne. Kar domov pojdi, če jih res ima."

Res jih je imela. Janezek je hitro pobral knjige. Nevoščljivec v prvi klopi, odkrit nasprotnik Janezov, pa je hitro razodel skrivnost:

"Gospod učitelj, pa je Janezkova sestra le pri teti, daleč daleč odtod."

*

Že prvo leto šolanje je bil kujon. Drugi otroci v prvem razredu vendar jokajo, da je grdo. Janezek ni jokal. Ko ga je učitelj vprašal: "Kako se pišeš?" je brž odgovoril. Tudi na drugo vprašanje je brž odgovoril. Šlo je namreč za ime matere in očeta. Pri tretjem vprašanju pa je Janezek postal. Pa ne, kakor da bi ne vedel odgovora, le nekoliko sram ga je bilo. Vprašanje se je glasilo, kako se glasi drugo ime očetovo? Po daljšem odmoru šele je Janezek odgovoril: Mama mu zmiraj pravi, ti debeluh ne marni."

Janezov oče je imel lep vrt, na katerem je imel polno sadežev, najbolj so rodile vrtn jagode. Pa so bile res tako lepe, da si oče ni mogel kaj, da nebi poslal veliko debelo jagodo učitelju, da bi učenec in tudi Janezku dal nauke o naravoslovju in jagodah. Janezek je nesel veliko jagodo učitelju. Učitelj je bil vesel, zahvalil se je in rekel, predno je jagodo vzel: "To morajo biti pa zelo sladke."

Janezek pa hitro z jagodo v usta: "Da, res, dobre so."

*

Drugokrat je šel isti učitelj mimo tujega sadonosnika. Dva sta kradla hruške, ali ni bil Janezek eden teh tičkov? Pa pravi učitelj: "Grdi Janez, da te ni sram, ali vaju tako učimo v šoli?" Janezek pa nedolžno odgovori: "Gospod učitelj, jaz sem samo za njim zlezal, da bi ga opomnil, da ne sme krasti na tujem vrtu."

*

Janezek je bil zopet na poti do učitelja z lepim darom. Topot je nesel učitelju tri steklenice rujne kapljice. Pride do učitelja s poklonom: "Tukaj vam oče pošilja tri steklenice kot dar." Učitelj hiti z zahvalo: "Zakaj si oče dela toliko stroškov z menoj?" Janez brž odvrne: "Ne, gospod učitelj, saj nimam nobenih stroškov. Dobil je to vino včeraj od soseda, pa je bilo že vse kislo, zato ga pošilja vam."

Janez je bil odkritosrčen. To mu moraš priznati.

*

Zgodilo se je tudi njemu, kar se zgodi mnogim, da se je nekoč zakasnil. Ali je bil zaprt, ali se je potepal, kdo ve. Povedati ni hotel. Mati ga je pošteno nabila. Janezek je tulil, da je bilo joj, ko se je oddahnil, je pa siknil: "Jezušček je bil tri dni od doma, pa ga Marija zato ni natepla, ti pa mene natepeš, če me dobro uro ni doma."

SREBRNI JUBILEJ MARIJINEGA KRONANJA.

Na praznik Marijinega rojstva je poteklo 25 let, kar je bila naša slovenska Mati Marija Pomagaj na Brezjah kronana. Take veličastne slovesnosti in takega morja Marijinih otrok dotlej Brezje še ni bilo priča. Gotovo jih je mnogo med nami, ki so se teh več dni trajajočih slovesnosti udeležili in bodo ob tej priliki osvežili svoje sladke spomine nanje. Isti dan letos so srebrni jubilej slovesno obhajali. Nimamo še poročil, kako je proslava izpadla. A smo prepričani, da je bil to največji in največljčastnejši shod v teh 25 letih. Novi bronasti zvonovi so ob tej priliki vabili otroke k Materi in jim pošiljali pozdrav naproti. Škoda, da njeni ameriški otroci radi težkih razmer niso mogli dosti ali nič prispevati k njih nabavi, kar bi v boljših časih gotovo radi storili. Dobili smo poziv, a si ga nismo upali kaj prida priporočati. Sicer pa, če ima kdo kake cente, ki jih lahko pogreša, ima še vedno priliko jih obrniti v ta namen. Saj zvonovi še zdaleka niso plačani. Vsak najmanjši dar bo dobrodošel.

NA ZADNJO URO.

Eden tistih srečnih, ki jih božja milost na zadnjo uro sreča in potegne iznad prepada, ki zija pred njim, je bil tudi pred kratkim umrlji bivši milwauški župan Mr. David Rose. Po pokoljenju je bil menda Jud. Po veri pa nič. Kajti v izkaz, ki mu je bil predložen, ko je bil sprejet v bolnico, je v rubriko glede verskega izpovedanja zapisal "none", to je, da ne pripada nobeni veri. A ko ga je smrt začela stiskati za vrat, se mu je verska struna le oglasila. Hotel je umreti kot katoličan. Dal je poklicati vojaškega duhovnika, Rev. Houstana, ki ga je pripravil za prestop

in zadnjo uro. Pokopan je bil iz stolne cerkve. Da bi se kdo nad tem ne pohujšal, češ, da katoliška cerkev velike pokopuje naj bodo kakoršnekolet vere in prepričanja, je Rev. R. J. Foren njegov prestop glavno razglasil. Rajni je bil petkrat župan v Milwaukee.

V KAPELI USTRELJEN.

Neki dolgoprstnež Viljem Tichbein je Frančiškanskim bratom ubogih v Cincinnati pokradel cerkveno obleko. Ker mu za to ni bilo, ampak za denar, ki ga pa ni našel, jim je sporočil, da jim vrne obleko, ako mu na prag svoje kapele polože \$200. Bratje so obvestili o tem policijo, ki je naredila, naj mu nastavijo past. Položili so na določeno mesto zavoj, seveda ne z dolarji. Policija je bila za kapelinimi vrati na preži, da tička vjame. Res je prišel po zavoj. Toda na pragu se kot iz neba pokaže oborožen "angel varih" in ga pozove, naj gre z njim. A tatu tako spremstvo ni dišalo. S policajem se je spoprijel za življenje in smrt. V kapelo mu je sicer všel. Tam ga je pa z dvema streloma do smrti pogodil. Pač žalostna smrt, četudi v cerkvi.

GANLJIVA VNEMA ZA MISIJONE.

Duhovniška misijonska zveza v Italiji je vnela za misijonski apostolat tudi take, ki so sami potrební usmiljenja. To so bolniki po raznih bolnicah. Okrog 200.000 jih je organizirala, ki so sklenili en dan v letu vse svoje trpljenje žrtvovati za sv. očeta in misijone, ki so mu tako pri srcu. Ko so njih francoski sotrpini slišali o tej ganljivi vnemi za misijone, se jim je še 30.000 njih pridružilo. Misel je zelo lepa in bo gotovo našla odmev po vsem katoliškem svetu. Kajti s tem ne pomagajo samo mi-

sijonom, ampak bolnikom samim. Mnogo lažje bodo prenašali svoje bolečine, prevevani od zavesti, da ne dajejo le drugim prilike za apostolat ljubezni, ampak ga tudi sami izvršujejo. Naj bi se tudi naši bolniki, ki po zasebnih hišah samevajo, pridružili temu apostolatu. Koliko krajše jim bodo samotne ure trpljenja.

PERZIJSKI GROF — NOVO-MAŠNIK.

Na praznik sv. Petra in Pavla je bil na Dunaju posvečen v mašnika Dr. Nikolaj Makaroff, ki ga je Bog po čudnih potih vodil do altarja. Rojen je bil v Perziji, kot sin nekega grofa, očitno ruskega pokoljenja. Njegov oče je bil razkolnik armenskega obreda, mati pa katoličanka. Ko je imel Nikolaj 12 let, so mu Turki mater pred njegovimi latsnimi očmi masakrivali. Tudi njemu bi se bilo isto zgodilo, da ga niso v zadnjem trenutku rešili iz rok turških vojakov in zbežali z njim na varno. Ker je bil doma v neprestani smrtni nevarnosti, je z drugimi, ki jim je grozila ista usoda, bežal čez Kavkaz v Rusijo. Tam je našel varno zavetje v nekem pravoslavnem samostanu. Ni pa našel notranjega miru. Vedno je čutil v sebi neko domotožje po veri svoje matere, ki jo je morala s smrtjo plačati. Podal se je v Avstrijo. Očetje božje besede v Moedlingu pri Dunaju so ga sprejeli v svoj zavod. Tam je prestopil v katoliško cerkev in se začel pripravljati za duhovski stan. Po končanih srednjih in višjih šolah je šel v Rim, kjer je postal doktor bogoslovja. Nato se je vrnil na Dunaj, kjer je bil posvečen v mašnika. A njegovo srce se še ni umirilo. Misel, da milijoni in milijoni njegovih vzhodnih bratov še ne uživajo sreče, ki jo je on našel, mu je za-

netila nov vzor. Odločil se je, da hoče nazaj med svoje razkolne brate, da še njim pomaga ravnati pot v Rim. Zato se je pridružil misijonski družbi "Kraljice apostolov" katere glavni namen je delo

REKORDNA DRUŽINA.

V Tylburnu v Belgiji je letos zapel novo mašo Rev. Frančišek Hovers, iz družbe presv. Srca. Družina, iz katere je novomašnik izšel, je štela devet otrok. Vseh devet je šlo v samostan. Šest bratov je stopilo v imenovano družbo. Eden starejših je umrl kot misijonar, drugi najstarejši je še misijonar na Švedskem. Dva najmlajša sta v bogoslovju. Tri sestre so v neki drugi redovni družbi. So morali imeti pač dobre starše, da jih je Bog tako blagoslovil z redovnimi in duhovniškimi poklici. za zedinjenje ločenih cerkva.

LJUBEZEN JE IZNAJDLJIVA.

V župniji sv. Patricija v Clevelandu so zamislili nov način, kako pomagati nezaposlenim, ki so brez sredstev. Bolje stoječe družine adoptirajo, posinovijo družinske očete, ki nimajo ne dela ne jela za svoje družine. S tem prevzamejo nase dolžnost svojim posinovljenem vsak teden poslati košaro živilijskih potrebščin, ki zadostuje štiričlanski družini za dober teden. Te košare pošljejo v župnišče, kamor jih pridejo dotični posinovljenci iskat. Ker zbiranje in razdeljevanje vodi župnik, le on ve, kdo je posinovljenec te ali one družine, kar je jako pametno in previdno iz mnogih ozirov.

Z GLEDALIŠKEGA ODRA V SAMOSTAN.

To je pač velik skok, ki ga omogoči samo izredna milost božja. To milost je prejela Miss Ivana Hautin, vstajajoča svetla zvezda svetovno znane "Francoske komedije", ki šteje 23 članov in članic. Kot priznana igralka je romala v Lurd. Z redovnim poklicem se je

vrnila domov in takoj zapustila gledališki oder, da potrka na samostanska vrata sester benediktink. Že kot kandidatica je pokazala, da je res od Boga poklicana. Požrtvovavno je stregla bolnikom po hišah in v bolnici. Nekoč je videla deklico, kako se z zadnjimi silami bori z jetiko. Drugi so se otroka izogibali, da bi ne našli zavratne, skrivnostne morilke. Miss Hautin se pa skloni k deklici in ji ljubeče zašepeta: otrok, daj mi poljub! Lep dokaz samozataje, ki je za samostan potrebna. Pri preobleki, ki jo je izvršil sam kardinal Verdier v navzočnosti lurškega oz. tarbskega škofa, so bili navzoči vsi njeni bivši gledališki tovariši in tovarišice. V sporazumu s starši so ji nabavili poročno obleko, v kateri je dala slovo svetu. Ko je S. Marija Ivona po slovesnostih šla skozi špalir svojih nekdanjih kolegov in kolegij, so imeli mnogi solze v očeh, ona se je pa vsa srečna smehljala.

DIAMANTNI JUBILEJ

Letošnjega aprila je šel mimo nas diamantni jubilej marquetteško-marijanske škofije, katere oče je naš Baraga. Škofija je ta jubilej slovesno proslavila. Spomin na Barago je zopet oživel. Morda je dalo ravno to povod, da so se tudi tam začeli resno zanimati za našo akcijo Baragi priboriti čast altarja. Iz domovine smo namreč prejeli veselo vest, da sta ljubljanski in marquetteški škof že v pismenem stiku glede te zadeve. Led je s tem prebit, prva mrtva točka premagana in prekoračena. Pogumno naprej do druge, tretje in kdo ve koliko še — do zmage!

NOV PRAZNIK.

Sv. stolica je za vesoljno cerkev vpeljala nov praznik Materinstva Marijinega. Obhajali ga bomo vsako leto 11. okt. kot praznik drugega razreda. Marija-mati mora biti vzornica vsake krščanske matere. Po njenem božjem materinstvu je bilo človeško materinstvo posvečeno, tako, kot je bil zakon po nje-

nem Sinu dvignjen do časti zakramenta. Mati ni samo gredica za človeški pomladek, ampak je tudi gredica, iz katere poganjajo bodoči božji otroci. Če se jih brani, tepta naravno in božjo postavo. Ta nov praznik naj bi bogopozabnim materam njih svete dolžnosti zopet v spomin poklical.

PROTI MEŠANIM ZAKONOM.

Da je katoliška cerkev odločno proti mešanim zakonom in jih dovoljuje le, če jih nikakor ni mogoče preprečiti in še takrat le pod gotovimi pogoji, je splošno znano. Marsikaj je morala radi tega že prestati. Posebno se ji očita, da je ozkosrčna in nestrpeljiva, da se vtička v stvari, ki so izključno zadeva dveh src. Takim klevetarjem bodi povedano, da so druge veroizpovedi prav tako nasprotno mešanim zakonom, z istega stališča kot katoliška cerkev. Iz Rima se n. pr. poroča, da je 27% ondi bivajočih Judov poročenih s katoličankami. Da take mešane zakone prepreči, je tamkajšnji veliki rabin izdal odredbo, da judovska vera prepoveduje mešane zakone in da bo v tem oziru poslej zanj merodajno isto, kar je katoliška cerkev s svojega stališča odredila. Enaki glasovi se čujejo tudi iz krogov raznih protestantskih sekt.

MOŽAT ODGOVOR.

Mestni svet v Sevilji na Španskem je hotel slavnemu komponistu Manuelu de Falla v mestni hiši prirediti veliko proslavo. Mislil je, da mu bo s tem napravil veliko veselje. Ko mu je to sporočil in ga povabil na slavnost, je globoko veren mož povabilo odklonil. Storil je to iz sledečega razloga: "Jaz sem v primeri s Stvarnikom uboga stvar. Stvarniku sedanja uradna Španija odreka vsako javno čast. Pa naj bi jo izkazovala meni, ubogi niegovi stvari. Če ona nima toliko čuta pravičnosti in doslednosti, ga imam jaz, zato se vabilu ne morem odzvati." — To je možata beseda!

Pozdrav z grička "Asizij"

Lemontska pisemca.

Prečastiti gospod urednik:

Mogoče bodo letos otroci kaj bolj marljivi in se bolj pogosto oglašali v mladinskem oddelku. Tudi jaz sem bila v tem oziru zanikerna, a se bom sedaj poboljšala. Naznanim Vam, da sem v Lemontu pri č. sestrah, kjer se učim za sestro. Par dni sem že tukaj, a se mi jako toži po dragi mamici. Pač nisem mislila, kako bom pogrešala moje drage; a ker naš Zveličar pravi, kdor starše bolj ljubi nego mene; mene vreden ni. Dobro vem, da bi me dom zvalil k sebi nazaj, a ljubi Bog mi bo pomagal, da zmagam ta hud boj.

Skušala bom biti prav pridna, da bom delala veselje svojim dragim staršem. Vas lepo pozdravlja, kakor tudi moje starše,
Micka z Neillsville, Wis.

Prečastiti gospod urednik:

Nič več ne slišimo od našega strička so li umrli ali še imajo počitnice. Obrnem se torej na Vas preč. gospod urednik in Vam napišem par vrstic. Moja mama so veseli ako kaj slišijo od svoje Bertice, zato jej se hočem letos večkrat oglasiti v Ave Marija. Ako bom večkrat pisala se bom mnogo naučila jezika svojih star-

šev. Dne 19. junija sem šla na počitnice, 13. avgusta sem prišla nazaj v Lemont. Letos bom šla v sedmi razred, malo bo že težko, a bo šlo, saj se lahko učim, če hočem.

Jaz že komaj čakam "Lučke iz Ljubljane" pa ne takšne lučke, ki je trebamo po noči, ampak one male knjižice, kjer čitamo od Dragota.

Vas pozdravlja

Berta Grčar iz Clevelanda.

Dragi Father:

Dolgo sem že v Lemontu, a se še nisem oglasila v Ave Marija. Zmiraj sem mislila, da mi ne bo obstanka tukaj, a sedaj sem se tako privadila, da bi na noben način ne hotela iti več nazaj v daljni Euclid.

Danes dne 10. septembra sem bila pri čč. očetih Frančiškanih. Moj brat je bil sprejet v samostan. Njegovo ime je sedaj Brother Anton. Kaj ne kako lepo ime. Bog daj, da bi bil stanovit. Molila bom za njega, da bo enkrat prav goreč duhovnik. Ako bo božja volja, bom jaz drugo leto tudi sprejeta v samostan kot šolska sestra.

Prav lepo pozdravlja vse čitatelje

Francka Pink.

Pritlikavci.

Sr. M. Sabina.

Igra se vrši v gozdu. Bolj ko naravno, bolj upljivo.

Dorica in Lizika vstopita.

Dorica: (gleda na tla, maje z glavo). Nič ni Lizika, nič.

Lizika: Oh, kako sem žalostna, ker nobene cvetlice ne more najti. Rada bi jih imela cel šopek.

Dorica: Kaj ne za danes, ko praznujemo tako lep dan.

Lizika: Da, prav za danes. A tu ne bova ničesar dobili. Pojdiva. Daj mi roko. (odideta).

Palčka Tric in Pic.

Tric: (jezen). Že zopet škoda. Zlomljena drevesca. Pohojene jagode. Le poglej, 1, 2, 3, in tam. To so napravili hudobni otroci dečki.

Pic: Tudi deklice niso nič boljše. Včeraj so bile tu učenke neke šole. To ti je bil pravi dirindaj. Cele metle so si nadevale za klobuke. Pohodile so jagode. Le glej tukaj. Ah Tric, meni je kar srce pokalo, ko sem moral vse to gledati.

Tric: Glej, tam prihajata še dva bratca. No, pa Kuc se ne briga za drugo, kot za svoj želodec. Glej ga, glej, kako pridno zoblje, kakor bi deset dni že nič ne jedel.

Pic: Je pa Muc zato boljši. Glej, kako žalostno ogleduje zlomljeno drevesce. Veš kaj, Muc nima slame v glavi. Posvetujva se z njim, kako bi kaznovali hudobne otroke, ki so poškodovali naš gozd.

Palčka Muc in Kuc prideta.

Tric: Povej nam dragi Muc, kako bi kaznovali otroke, ki so nam napravili toliko škode.

Muc: Prav rad dragi bratci, a prej se pokrepčajmo. Kuc je tako lačen, da komaj gleda.

Kuc: O lačen, lačen.

Muc: (kliče). Žuri, Muri, Čep, Tep, Cizel Mizel, Tuže, Kuže. Lačni smo, lačni. Prinesite mizico, ter nas dobro postre-

žite. (Štirje prinesejo mizico, a drugi jed in vino. Med jedjo poje. Potem vstopi Muc na vzvišen prostor in začne govoriti navdušeno).

Ljubljani bratci palčki:

Dovolite, da v tej slovesni uri izpregovorim par besedi. Ker so otroci tako hudobni, da lomijo drevesa, mandrajo cvetlice itd. (kašlja), sem pripravil veliko črno knjigo. V to knjigo naj vsak zapiše svoje pritožbe katere bomo pokazali gozdnemu duhu, našemu velikemu očetu in ga prosili naj jih on kaznuje, in jim zapre pot v naše kraljestvo. Ali vam je prav?

Vsi: Da, da. (Kuc počasi) Daa, daa.

Muc: (stopi s skale). Jaz sem najbolj jezen, zato bom prvi pisal. (piše). Ti poredni otroci. Ušesa jim porujmo. Lase jim pocufajmo. No Kuc, ali ti ni prav?

Kuc: (prav dolgočasno). Pojdi, pojdi, boš otroke žrl. Otrok je pač otrok. Tudi ti nisi vedno tak, kakor bi moral biti.

Tric: Ti lenuh, kaj tebe brigajo drevesa. Da imaš le polu želodec to je vse, kaj ne? (se vleže na tla in piše). Lomili so drevesa itd.

Muc: Lovili so tudi naše veverice.

Pic: Dve deklici sta žeblje v naša drevesa zabili, obesili gugalcu in so gugali, da so kar veje pokale.

Kuže: Trije dečki metali so kamne v vodo in jo kalili. Le čakajte, kazni ne odide.

Cizel: Ako hočemo zapisati vse, bo knjiga še premajhna. Veš kaj, ljubi Mizel, jaz bom zapisal: zadaj je dovolj, in bom še tebe podpisal. Ali ti je prav? (Mizel pokima).

Kuže: Kaj pa ti Kuc? Nimaš nobene pritožbe? Kajne lačen si?

Kuc: (vzame držalo in ga na gornjem koncu griže in govo-

ri). Bi že imel. Jagod je letos prav malo. Pa te vi bratci porabete, ne otroci.

Kuze: Prav ti je, da jih ne dobiš, zakaj pa tako dolgo spiš Misliš, da bomo tebe čakali?

Muc: (gleda v knjigo). Tožbe so končane. Ali naj počakamo našega velikega očeta? Skoro boljše, da odnesemo pete. Ko bo to bral bo tako jezen, da niti naši koži ne bo prizanesel. (Štirje vzamejo knjigo in jo odneso. Tudi drugi odidejo. Oder je za nekaj časa prazen.)

Lizika in Dorica žalostno gledata v prazen košek, ko vstopita.

Lizika: Toliko časa že iščeva, a košek je še vedno prazen (ga obrne).

Dorica: Moj tudi prazen. . . glej. Joj, Joooj Lizika. Kdo je tam? (med drevjem je gozdni duh. Dorica poklekne). Moliva.

Lizika: (jo vleče za sabo). Beživa. Skrijva se. (obe stopita za grm).

Gozdni duh: (se bliža z resnim obrazom prestrašenima deklamacija, ki jih še ne vidi. Gleda v knjigo in govori). Tako delajo hudobni otroci. Strašno vas bom kaznoval. (zagleda deklici: jih privleče iz grma). No ravno prav. Kaj delata tukaj, človeška otroka? Kdo vama je dovolil v gozd? (Deklici poklekne pred njim in skleneta roki. Dorica joka.)

Lizika: Vse bom povedala, samo pojesti naju ne smeš, lepo prosim.

Dorica: Vse ti bom povedala, samo pojesti, o. . . ne pohrustati naju ne smeš. Saj bova pridni.

Lizika: Danes praznujemo velik praznik. Rade bi nabrale cvetlice.

Dorica: Da, po cvetlice sva prišli.

Duh: Da, izgovarjati se znata, vendar samo škodo delata. Je resnica, kar govoriš?

Lizika: Lagati ne smem, ker me angelček sliši.

Dorica: Jaz tudi ne smem. Mene tudi sliši.

Duh: In kaj sta hoteli s cveticami? (gleda Dorico).

Dorica: Povej ti Lizika, jaz ne morem.

Lizika: Rade bi jih poklonile v dar. . . za god, a zdaj se vračava prazni domov.

Duh: (se prijazno nasmeje. Prime deklici za roke in jih dvigne). Dobri deklici, zakaj mi nista to takoj povedali? Za tako lep in blag namen dam in storim vse, kar morem. Žal, da nista dobili cvetlic. Pa le čakajta, moje kraljestvo je veliko. Za vajino ljubezen, hvaležnost in dobro srce, dobila veliko plačilo.

(Duh zapiska in zakliče). Hej pritlikovci na delo.

Palčki: (pridejo). Pokorni služabniki. Kaj želiš?

Duh: Prinesite lepih daril za pridni deklici.

Vsi: Takoj, takoj. (se razprše).

Dorica: (se trese). Lizika, pojdiva, jaz se bojim.

Duh: Ne boj se, dobili bosta lepih rečij. (Palčki pridejo od vseh strani, vsak s svojim darom).

Tric in Pic: (košarico jabolk). Midva sva prinesla jabolko.

Dorica: (k Liziki). O jabolka pa jaz rada jem.

Čep in Tep: Midva sva prinesla sladkorja.

Dorica: Zopet nekaj dobrega, Lizika.

Žuri in Muri: Midva sva prinesla orehov.

Dorica: Orehe jaz tudi rada jem.

Cizel: Jaz pa sem prinesel lepo obleko za Liziko.

Mizel: In jaz pa za Dorico.

Dorica: O jej, Lizika.

Tuže in Kuže: Najin dar bo gotovo najlepši. Vsaki eno punčko.

Dorica: Punčke imam pa jaz najrajši.

Kuc, debeluhar: Jaz sem pa že tako iskal pa nisem mogel nič najti. Jabolka sam rad jem, orehe še rajši, sladkor pa najrajše. Jagod je tu v gozdu še zame premalo, a vendar imam nekaj. . . cvetlice.

Dorica: O Lizika, glej cvetlice.

Lizika: Da za . . .

Duh: (se obrne h Kucu). Kje pa je tvoj bratec?

Kuc in Pic: Pojdiva ga klicat. (Stečeta, a se takoj vrneta). Muc že gre in nese nekaj posebno lepega.

Muc: Majhna stvar, a veliko vredna. Obesita te svetinjici okrog vratu in jih vedno nosita kot lep spomin ljubezni in hvaležnosti, ki jo gojita do vajinih dobrotnikov.

Duh: To dobri deklici je vajino plačilo.

Lizika: Je li vse to res, ali so sanje?

Duh: Resnica je, moja dobra otroka. Vsi ti darovi so vajini. Le pridni bodita in pozdravita visokega gosta in izročita mu cvetlice. (palčkom). Vi pa pripeljite voz, naložite jih in peljite z deklicami v šolo Sv. . . .

Cep in Tep: (Pripeljeta voz na katerega nalože darove. Dva peljeta voz, drugi porivajo. Tric in Pic peljeta deklici za roke. Duh jih veselo opazuje in narača).

Duh: Varujte deklici, da se jima, kaj ne zgodi. V šoli odložite darove in v proslavo lepega praznika veselo zarajajte. Naj ljudje vidijo, kako dobri smo onim, ki so hvaležnega srca.

Deklici: Hvala ti dobri duh za vse.

Pritlikovci parkrat peljejo voz na okrog po odru. Potem se ustavijo na sredi in rajajo.

Kuc: (vzame cvetlice z voza, jih da deklicama). To deklici je za današnjega slavljenca.

Lizika: . . . deklamira

V življenju so trenotki sveti,

kakor, da iz neba vzeti.

Tako se jih radujemo,

ko srčno jih pozdravljamo.

In takrat mnoge pač pozdrave

srce pošilja tja v višave.

In mnogo dvigne se želja,

v molitvi tihi do neba.

Te želje vse so naročila,

ki jih hvaležnost je rodila.

Učenke jih za slavni god

poglanjajo vam zdaj gospod.

Dorica:

Lepo ne znam še govoriti

in sreče vam voščiti.

Zato naj kar tako

vsaj zame dobro bo.

Da dolgo, dolgo bi živeli

in mene vedno radi imeli.

Izročita cvetlici slavljenca.

The Rosy Apple.

Anna Madic.

It was a cold winter afternoon, and snow covered the whole town in a mantle of white. The great cathedral clock tolled five, and a little ragged urchin, covering in the shelter of the door, gazed up to the big tower and wondered what the bell must look like. But the wind blew so cruelly among his rags that he shrank back onto a doorway again, glad of any shelter from the biting cold.

At this moment the great doors were thrown open, and Hans, who was a little German boy, and lived in Strassburg, knew that men and women would now come to the church to pray.

He had often peeped in wonder through the doors, and had seen in the distance the pretty glittering candles, and the beautiful figure of the Mother of Jesus, and the white-robed priests kneeling at the Altar.

Then, too, he had heard the organ and the voices of the choir, and they never failed to fill him with a great wonderment and a longing to learn more about it all. If only his clothes had been a little less torn he would have dared to venture in, for he had often seen poor people enter the cathedral; but, alas! he was clothed in rags, and he had not even a cap on his head or boots on his feet.

And so he stood in the corner by the door, and watched the people pass in, as he had often done before.

Many of the ladies had long fur coats and nearly all the men had big warm collars and mufflers. Hans wondered what it would be like to have thick clothes, and not to feel a little bit cold or hungry. Poor little chap, he could not imagine that, for his limbs ached with cold, and he had scarcely eaten for two days. As he was watching the crowd, a beautiful car drew up and Hans saw a little girl, who was seated in it, look at him and then turn and speak to a lady who was with her. The lady handed her something from a basket and then the chauffeur opened the door and they both stepped out.

Oh, how beautiful they were, and especially the dear little girl! Poor Hans opened his eyes in astonishment, and almost thought that she must be a fairy. Her coat was a pretty white fur, and she had a little cap and muff of the same material. Around her face fell golden curls and on her little feet and legs she wore white boots and stockings.

As they came up the steps, Hans saw that in her hands she carried a big rosy apple; but when they reached the top he could hardly believe what he saw, for the little maid ran up to him, and holding it out, said:

"Here, little chap, would you like this apple?" And then, before he had time to speak, she ran after the lady, and he was left standing with the apple in his hands.

He was so astonished that he sprang forward and gazed after the two as they went into the cathedral and there he saw the little girl kneel down by the side of her mother, as the priests began to pray.

For a long time he stood there, and once more longed with all his little heart to go in and kneel as he saw others doing.

It was very quiet at the back of the church, and Hans at last ventured just inside the dimly lighted vestibule. He stood

there a few moments and he could resist no longer; then he suddenly shot forward and knelt down quickly against one of the benches. He shut his little eyes and kept quite still until at last he heard the organ begin to play; and saw that all the people were standing up.

Oh, how he listened and watched as he saw the services go on. And as he heard the beautiful music his heart felt as if it were growing bigger and bigger, and he was longing to cry and yet at the same time he knew that he was strangely happy.

Then he saw that one of the ushers was moving about the church with a golden plate in his hand, and as he held it before the people they placed money on it. Poor Hans! How he longed that he might put money on the plate, too! And as he longed an idea came to him — why not give his rosy apple to the good God to whom the ushers were taking the offerings?

Hans did not know much about God, but he did know that his apple was all that he had in the world, his next meal and the only thing which had given him pleasure for ever so long. It would be hard to let it go, but he was full of a great longing, and his one fear was whether his offering was good enough.

He hugged the apple closely to his heart, and grew more and more excited; and then when the usher at length drew near, he rose from his chair and with a frightened happy sigh, he placed his rosy apple on the big golden plate. He thought with delight how pretty it looked among all the coins, and he watched eagerly as the usher carried it away.

Now, a wonderful thing happened. The pretty rosy apple, which a moment before had been held so tightly in Hans' little fingers, was turned into pure, shiny gold, and in the little boy's heart there swept a big joy that was never to leave it. His face was wreathed with glad smiles and he was full of happiness. Of all the gifts laid on the plate, the little rosy apple was the greatest in the sight of the great God.

BE SOCIABLE

Life is like a journey, taken on a train,
With a pair of travelers at each window pane.
I may sit beside you all the journey thru,
Or I may sit elsewhere, never knowing you.
But if fate should mark me to sit by your side,
Let's be pleasant travelers; it's so short a ride.

Wit and Humor.

An Irishman offered 25 cents to the boy who could tell him who was the greatest man in history.

"Christopher Columbus," answered the Italian boy.

"George Washington," answered the American boy.

"St. Patrick," shouted the Jewish boy.

"The quarter is yours," said the priest, "but why did you say St. Patrick?"

"Right down in my heart I knew it was Moses," said the Jewish boy, "but business is business."

* * *

As the old lady strolled through the park, two urchins confronted her.

"Listen, lady," said the taller of the two, "my brother does fine imitashings. Give him a penny and he imitate a hen."

"Dear, dear," smiled the old lady indulgently, "and what will he do—will he cacke and scratch for worms?"

"Scratch for worms!" replied the boy with contempt. "Now he wont do no cheap imitashings like that. He'll eat a worm."

* * *

"Doctah," said the negress, "Ah's come to eese ef yo' am

gwine order Rastus one o' dem mustard plasters ag'in today."

"I think perhaps he had better have one more," answered the doctor.

"Well, he says to ask kin he have a slice o' ham wid it, 'count of it's beig' a moighty pow'ful perscription to take alone."

* * *

Two jolly sons of Erin halted at a wayside inn. The tavern was an old landmark, aged was the very sign-board.

"What say the sign, Pat?"

"Accommodation for man and beast."

"Well, we shall enter at once."

"Hold on, man, just a minute!"

"Why?"

"Which of us is the man and which the beast?"

* * *

Margaret Smith on her summer vacation tour: "What have you in the shape of auto tires?"

Saleslady: "Funeral wreaths, life preservers, irvalih cushions and doughnuts."

Miš je bila.

Prizor iz otroškega življenja.

Sr. M. Sabina.

Navadna kmečka soba.

Anica: (šiva. Pred njo na mizi je več igrack, v bližini zajček. Mati vstopi in začne z resnim glasom.)

Mati: Danes zopet je posneta, smetana mi v skledi.

Veš li, kdo jo je pojedel? Anica povedi.

Anica: Jaz jo nisem mama, res ne. Zajček jo posnel je. Glej, kako na desni strani in krog usten bel je.

Mati: Čakaj, videla takoj bom, nosek mi pokaži. (ga prime). Aaa, kako je mehke. Pa sem vjela te na laži.

Anica: Oh odpusti, saj povem ti po pravici, mama. Jaz namazala sem zajčku šapo, gobček sama.

Mati: Naj bo. Ali vedno pomni, nosek vse odkrije. Kadar praviš neresnico, lažeš, lažeš vpije. (Med zadnjo kitico skoči miška v sobo. . . nekaj miški podobnega. Za njo se pridrve otroci.)

Stanka: (pobija miško z metlo). Mama, mama! Ali jo vidite? Zdaj pa le pogledajte. Vedno ste trdili: Stanka spet si odrobila potico v omari.

Slava: In jaz. Koikokrat sem shšala: Ali res ne moreš pustiti v miru sladkorja? Vse je oškrbano. Da le moreš taka biti.

Joško: (s polomljenim dežnikom.) Le poslušaj, kaj se je meni včeraj zgodilo. Komaj sem prišel iz šole, že so bili mama pri meni. Ti, kdo pa je spet imel prste v smetani? Pa že Slava ali pa ti Joško. Moj Bog, da ste vendar taki. Tako snedenih otrok menda ni na celem svetu.

Slava: (kaže miško). Mama, glejte, tole je Stanka, Slava in Joško.

Stanka: Pa ne samo slišali, ampak tudi čutili smo. Kolikokrat je pela brezovka.

Joško: Pač res. Sedaj bo brezovka tudi mir imela v kotu. Pa še več. Mama so nam obljubili, da nas bodo zaprli v klet, če bomo zmeraj stikali v omari.

Mati: (huda). Glejte te kričace! Kako se hudujejo! Kdo vam pa verjame, da ste res dobili miško v omari.

Vsi: Da, da v omari smo jo našli.

Slava: Igrali smo v veži. Kar zaropota nekaj v omari. Vrata so bila čisto malo odprta. . . Miš je, miš pravi Joško. Bodo prav tiho, da pride ven.

Stanka: Jaz pograbim metlo, Joško pa dežnik, Slava pa palico ter se vstopimo k omari.

Joško: Kmalu miš pridele čisto k vratom. Stanka jo vdari parkrat z metlo potem nam pa zbeži sem.

Stanka: Bili smo, čisto tiho. Slava je rekla, pa ne mami praviti. Kadar jo vjamemo, pokažemo jim tatinskega Joška in sladkosnedo Slavo.

Mati: Bomo šele videli, če je bila miška vsega kriva.

Vsi: (zmagoslavno). Dobro videli bomo, da bo znanprej mir v omari.

Mati: Joško, spravi sedaj miško ven in jo vrži mački.

Joško: (jo potiska sem in tja). Živa je še, živa.

Slava: Joj, kaj če nam uide. Stanka, daj metlo sem. (med tem pripleza po tleh mali Tonček naravnost proti miški, ki se je prej ves čas zabaval z igračami v kotu).

Tonček: (sega z roko po miški). Meni miško, miško... Ne miške!

Slava: Ti lahko govoriš, ker ti ni nič prizadela. Mi smo pa bili vsega krivi, kar je storila. Nič ne pomaga. Poginiti mora. (vdari jo še parkrat, potem jo pomete ven.)

Mati: Anica, le glej, kako je kaznovana miška. Miške ni nihče poučil, da ne sme krasti. Koliko si pa že ti slišala?

Anica: Ljuba mama, odpustite mi samo danes še. Saj vam obljubim, da sem danes prvič in zadnjikrat lizala smetano.

Mati: Opuščam ti, ker vem, da se hočeš poboljšati. Pa zapomni si za vedno:

Dete sladkosnedo
Dosti prida ni.
Boga in starše svoje
Pogosto razjerci.

Kaj je novega na gričku?

Vsak dan opazujemo kako spremenljivo je pač vse na tem svetu. Kako živahno in veselo je bilo razpoloženje sester, ko so prihajale na počitnice, — vse se je radovalo seštrinskih pozdravov. Kar nehati niso mogle naše sestre s pripovedovanjem, kaj so doživele med svojimi šolskimi nagajivčki, kako je bilo na šolskih prireditvah itd. Popolnoma drugačno pa je bilo razpoloženje sester, ko so ob koncu počitnic odhajale na odločena jim mesta. Ločiti so se morale od provincijalnega doma, ločiti od svojih sosester, — a pogum velja, če tudi ni brez solza, predno bo minulo 10 mesecev, se bodo zopet razlegali seštrinski pozdravi "Halo Sister" in prijazen nasmehljaj bo zaigral okrog sedaj drhtečih usten.

Naš najlepši praznik "Marijino Vnebovzetje" smo obhajale zopet kar najslovesnejše. Trikrat premajhna je bila zopet naša kapelica. Ta dan imamo namreč vsako leto sprejem v novicijat ali preobleko. Vsak bi se rad udeležil ganljivih prizorov. Sklepal smo, da bi se ta slavnost drugo leto vršila v dolinici pri lurski kapelici, kjer bi lahko bilo prisotnih na tisoče ljudi. Bomo videli, kaj prinese prihodnost.

Na dan 15. avgusta se je naša provincija pomnožila zopet za osem članic. Njihova imena so:

Mary Kavaš — sestra Anela Mary Jurković — sestra Doroteja
Mary Durič — sestra Stela Ana Marolt — sestra Adnives
Helen Žilavec — sestra Estera Veronika Bojc — sestra Serafika
Jennie Baznik — sestra Leticija Theresa Potočnik — St. Alverija.

Kaj ganljiv je bil sklep slavnosti. V mraku zvečer se je začela pomikati iz kapelice procesija z gorečimi svečami k lurski cerkvi. Naš griček se je lesketal gorečih svečic. Med procesijo smo molili rožni venec in med odstavki so odmevale Marijine pesmi. Prišedši k umetno razsvetljeni kapelici, so se naše neveste bližale druga za drugo Mariji in tam k Marijinim nogam dolagale svoje vence. Prireditelj slavnosti preč. g. Odilo Hajn-

šek je v ganljivem govoru razložil pomen slavnosti, in med drugim omenil, da venec svetnih nevest kmalo ovne, a venci ravnokar poklonjeni Mariji bodo zmiraj sveži. Zatem se je vršila rimska procesija s svečami. Daj ljubi Bog, da bi bile te naše nove članice dobre redovnice ter navdušene učiteljice svojega naroda.

Zadnja letošnja prireditev pa je bila na Labor-day, 5. septembra 1932. Ta dan se je izigrala So. Čičaška hiša. Za ta čas nas je izrek "Do tretjega gre rado" precej ogoljufal. Pričakovale smo ne le dobro, ampak najboljšo. Vidi se, da depresija prevladuje svet. Sreča je zadela neko Čompanijo v Kansas City, Missouri.

Ker je letos oglašanih manj kandidatice imamo še na razpolago nekaj prostorov za gojenke. Lepa prilžnost se nudi staršem ki želijo dati versko-narodno vzgojo svojim hčerkam, in gibanje v svežem zraku. Sprejememo deklice od deset let naprej. Razum šolskih zahtev se lahko izvezbajo tudi v ročnih delih in godbi, a starejše deklice v gospodinjstvu.

Zadnje čase smo dobile sledeče darove:

Mrs. Ludovik Košnik \$10, Mrs. Črtelič \$4, Obitelj Trinko \$2, Obitelj Omerzel \$3, Mr. Vodopivec \$15, Obitelj Kremesec \$3, Terezija Bevc \$5, Mrs. Kegl \$1, Mrs. Durič \$1, N. Durič \$1, N. Triller \$1, N. Kern \$1, Mary Veršnik \$1, N. N. \$1, Mrs. Jurković \$4, Pajkl \$1, N. N. \$3, Lucija Cacic \$1, Martinčič \$1, Mrs. Blaže \$1, N. Novak \$1, Mrs. Svete \$1, Joe Neomath \$1, N. N. \$2, Mr. Gašparić \$1, N. Jauče \$1, N. Pečnik \$1, Tony Bookshop \$10, Mr. Jurković \$5, Mrs. Urh \$10, Mrs. Grčar \$7, Mr. Ovca \$30, Mr. Knez \$1, Mary Potočnik \$10, Dae Ane in Joška \$10, Francis Kože 10c, N. N. 10c, N. N. 50c, Mary Mlakar \$1, N. N. 10c, Julia Kukman \$1, Angela Kukman 20c, N. N. 10c, Mrs. Pavešić \$1, Kovačič \$1, Manetič 50c, Tellie Margaret 10c, N. N. 20c, N. N. 20c, N. N. 5c. Naj ljubi Bog poplača vsem dobrotnikom.

GLASOVI od Marije Pomagaj

Med počitnicami ljudje radi potujejo. Zato je prav na mestu, da so še razne slovesnosti v tem času. Brezposelnost je sicer letos marsikateremu prekrizala vsakoletne načrte in obiske, vendar se dobi jo še nekateri, ki vsaj tuptatam delajo in ti so se podali na pot, na obiske in na slovesnosti. Če kateri niso mogli daleč, pa so naredili krajše izlete.

Tudi naše letošnje slovesnosti in romarski shodi so privabili k nam rojake od blizu in daleč. V avgustu so imeli zraven tega še svojo posebno nedeljo Prekmurci iz Chicage in So. Chicažani, septembra pa Šentštefanci. Vsakokrat so se razlegale v cerkvi in po našem hribu romarske Marijine pesmi; kadar je minil cerkveni del, pa so se jim pridružile še narodne popevke.

Zadnje nedelje v avgustu je pri nas v Lemontu ponovil svojo novo mašo Father Tomaž Hoge in udeležili so se je zlasti njegovi sorodniki iz Jolietu.

Sezona letošnjih romarskih shodov v Lemontu se je zaključila z medenim piknikom. Tedaj se je pri nas zraven mleka cedil še med, prav kakor v obljubljeni sveti Deželi . . .

Poljske pridelke smo povečini pospravili. Oves s pšenico je že davno padel, koruze pa ravno trgajo in jo ličkajo ob večerih. Tudi vrt je dobro obrodil. Sedaj le so delavske roke pri trti in pridno štejejo košarice pridelanega grozdja.

Kleriki so med počitnicami zravnali pot okoli jezera, poglobili jezero samo ter tamkaj, kjer voda izteka, zacementirali cevi. V sredo, dne 14. septembra pa bodo zopet vzeli knjige v roke.

Štiri kleriki so se poslovili od nas. Šli so drugam nadaljevat svoje študije. Dva, fr. Marcel Marinšek in fr. Lenart Bogolin, sta se odpeljala v stari kraj, v Mariabor; druga dva, fr. Pij Petrič in fr. Gabriel Estok pa sta odrinila v Green Bay.

Wis., k poljskim frančiškanom. Prva dva bomo videli, ako Bog da, čez tri leta; druga dva bosta pa lahko vsako leto prišla k nam na počitnice.

Naša filozofija pa je tudi pridobila dva klerika, tista dva namreč, ki sta končala novicijat in naredila obljube. To sta: fr. Bonaventura Borgola in fr. Klemen Latyak. Obljube so se vršile 10. septembra in zraven navedenih dveh klerikov jih je delal še brat Peter Tomazin, ki je zaposlen v upravnistvu Ave Marije.

Tisti dan, ko so bile obljube bivših novincev so dobili redovno obleko novi kandidati: fr. Anton Pink, fr. Rafael Strazišar, fr. Lovrenc Ponikvar in fr. Frančišek Papež. Prvi trije so iz Clevelanda, četrti pa iz Jolietu. Pri slovesni sv. maši so pele č. slovenske sestre, slovesnost pa je mesto odsotnega p. komisarja vodil Rev. John Ferlin. Novim našim sbratom želimo, da bi vztrajali v svojem poklicu in srečno prestali leto poskušnje.

ZAHVALI.

Rock Springs, Wyo.
Zahvaljujem se Bogu za milost, ki sem jo prejela po priprošnji Marije, Matere milosti.
Mrs. A. Z.

Prisrčna zahvala Materi božji, sveti Tereziji za vse dobrote, ki sem jih prejel po njihovi priprošnji, predvsem, da ste mi uslišala gorečo prošnjo v svojem

56 letu starosti. Že davno sem vedel in potrjujem sedaj: Marija pomaga v vsaki potrebi. Kdor Marijo prav časti, ni izgubljen.
Anton Koritnik,

BOG POVRNI DOBROTNIKOM!

Za Ave Marijo so dali:

J. Bernot \$3, L. Gregorin \$3, Mrs. A. Judnik \$3, Mr. M. Bluth \$9, Mrs. A. J. Okolish \$1.50, F. Perovsek \$2.50, Mrs. M. Tezak \$2.25, A. Strukel \$2.50, Mrs. J. Kuke \$3, J. Šček \$3, P. Hijacint \$6, J. Videtich \$2, rs. A. Sneller \$3, B. Globocnik \$2.50, K. Bicek \$3, L. Gregorcic \$15.19, F. Oblak \$1.50, J. Medved \$3, Mrs. H. Stefenič \$1.50, A. Banks \$1.50, A. Strukle \$2.50, R. Gorup \$, E. Skraba \$3, M. Polajnar \$6, M. Tezak \$2.25, K. Cesar \$4.50, M. Bluth \$12, T. Bartol \$3, M. Zugel \$, A. Vidmar \$3, M. Teringer \$3, A. Bogolin \$3, F. Zupan \$3, F. Zoko \$3, M. Peternal \$1.50, J. Menard \$1.50, R. Ovca \$3, H. Gercar \$3, M. Kogovsek \$6.50, A. Strukel \$2.75, J. Kostelic \$6, M. Novinc \$3, M. Nemanic \$3, F. Kocjancic \$3, F. Ulcher \$3.38, G. Sterk \$3, M. Bezjak \$2, J. Ponikvar \$, M. Plute \$3.

Dar za Marijo Pomagaj:

J. Medved \$2, M. Lepoglavsek \$10.

Člani Apostolata sv. Frančiška so postali:

A. Banks \$11, G. Rupert \$10, T. Trincko \$20, J. Arch \$10.

Za lučke pri groti:

Mrs. M. Willar 50c.

Za lučke so poslali:

Mrs. N. Kupšek 50c, Mrs. H. Bisjak \$1, F. Kosmerl \$1, T. Bartol \$1, M. Podgorlec 50c.

Za kruh sv. Antona so dali:

F. Banibich \$2, M. Plute 50c.

Za sv. maše so darovali:

Anna Kastel \$7, Mrs. A. Vinsec \$1, Aug. Pogachnik \$1, J. Zelko \$1, Mrs. L.

Božich \$1, MrDs. A. Kupšek \$1, Mrs. F. Starman \$10, rs. M. Hochevar \$1, Mrs. K. Bicek \$2, Mrs. P. Trgovač \$2, R. Starman \$2, Mrs. A. Collins \$2, Mrs. M. Zore \$1.50, Mrs. H. Zore \$1.50, Mrs. M. Zore \$2, A. Stopar \$1, M. Usnik \$1, Mrs. M. Pluthe \$2, Mrs. M. Segar \$1.50, Mrs. Teringer \$1.50, M. epoglavsek \$1, J. Zorko \$2, A. Voceri \$1, N. N. \$1, J. Arch \$1, M. Trinko \$2, H. Gercar \$1, F. Sardack \$2, M. Verčar \$2, A. Kalan \$2, C. Zarmann \$1, M. Dragovan \$1, T. Bartol \$4, J. Zelko \$1, J. Simonič \$2, F. Sterle \$1, C. Verna \$1, G. Rupert \$15, A. Banks \$2, F. Majerle \$2, F. Banibich \$1, J. Krajčska \$1, J. Kastelic \$1, J. Zakrajsek \$10, J. Jancar \$2, L. Gregorcic \$1, M. Punčvar \$1, B. Klepec \$2, F. Slapnicar \$1, M. Ozman \$2, M. Kole \$1, J. Spon \$1, Jolovec \$2, M. Simec \$2, J. Simec \$1, M. Uršich \$2, Mrs. M. Dreshar \$1.

Naši zastopniki.

CALIFORNIA

San Francisco. — Katie Cesar, Jakob Lovsin, 476 Kansas St.

CANADA

Toronto. — Mr. Joe Berkopec, 114 Seton St.

CONNECTICUT

Bridgeport. — Jury Ferencak, 299 Bostwick Ave.; Rev. M. Golob, 450 Pine St.

COLORADO

Leadville. — Mrs. Josephine Bradac, 513 W. Elm St.; Rev. J. Trunk, St. Joseph's Church.

Canon City. — Mrs. Anna Susman, 845 So. 5th St.

Crested Butte. — Mrs. Martin Tezak, Box 233.

Denver. — Geo. Pavlakovec, 4459 Pearl St.

Pueblo. — Mrs. Josephine Meglen, 514 Moffat St.

Salida. — J. Glivar, Rt. 1, Box 83.

ILLINOIS

Aurora. — Josephine Vesel, 143 Henkes Ave.

Elmhurst. — Karolina Milost, 248 Addison Ave.

Chicago. — Franciscan Fathers, 1852 W. 22nd Place; Joseph Kobal, 1923 W. 23rd St.

Depue. — J. Benkshe, Box 412.

Joliet. — Marko Bluth, 512 N. Broadway St.; Mr. J. F. Muhic, 506 Summit St.; Mrs. Mary Kostelic, 823 Main Ave., Rockdale P. O.

North Chicago. — Mr. Joseph Drasler, 66 — 10th St.

Ottawa. — Mr. Joe Modic, 823 Walnut St.

Bradley. — Mrs. Rosie Smole, Box 314.

La Salle. — Franciscan Fathers, 542 Crosat St.; Mr. Anton Strukelj, 1240 — 3rd St.

So. Chicago. — Franciscan Fathers, 9546 Ewing Ave.

INDIANA

Elkhart. — Mrs. Mary Oblak, R. F. D. No. 5, Box 50.

Indianapolis. — Mr. Frank Urajnar, 743 Holmes Ave.

KANSAS

Franklin. — Mr. John Dobravec, Box 40.

Frontenac. — Mr. Jos Zorc, Box 295.

Kansas City. — Mr. Peter Majerle, 415 N. 5th St.

MICHIGAN

Ahmeek. — Mrs. J. Hribljan, Box 104.

Calumet. — Joseph Sustarsich, 2410 B St.

Detroit. — Franciscan Fathers, 386 Geneva Ave., Highland Park; Mrs. Frances Plautz, 16530 Joslyn, Highland Park.

Iron Mountain. — Mrs. Kath. Hebein, 515 Quinnesses St.

MINNESOTA

Aurora. — Mrs. E. Smolich, Box 252.

Biwabik. — Mr. Frank Globokar.

Chisholm. — Mr. John Sterle, 717 — 4th Ave. So.

Ely. — Mr. John Otrin, Box 322; Mr. Joseph Peshel, Box 165.

Eveleth. — Mrs. Johana Kostelic, 809 Ave A; Mrs. Antonia Nemgar, 117 Jones St.

Gilbert. — Mr. Frank Ulcar, Box 574.

Greaney. — B. Globocnik.

McKinley. — Mrs. A. Hegler, Box 145.

Mountain Iron. — Mrs. Lucija Krall, Box 303.

New Duluth. — Mr. Mike Spehar, 404 W. 97th Ave.

Rice. — Rev. John Trobec, R. 2.

P. O. Redore. — Mrs. A. Mlakar.

P. O. Sartel. — Mr. John Burgstaler.

Soudan. — Mrs. Frances Loushin, Box 1230.

Virginia. — Angela Schneller, 116 10th St. So.

MISSOURI

St. Louis. — Mr. John Mihelcic, 3918 Oregon St.

NEBRASKA

Omaha. — Mrs. A. Petrasich, 1711 Madison St.

NEW YORK

Little Falls. — Agnes Mlinar, 2 Court St.

New York City. — Rev. Hyacinth Podgorsek, OFM., 62 St. Marks Pl.

Worcester. — Mary Skerl, R. D. 2.

OHIO

Bedford. — Mr. Frank Stavec, 5086 Stanley Ave.

Bridgeport. — Mr. Ludwig Hoge, R. F. D. No. 1, Box 29.

Conneaut. — Angela Berus P. O. Box 384.

Cleveland. — Mr. Joseph Grdina, 6121 St. Clair Ave.; M. Kogovsek, 15606 Holmes Avenue; Rev. J. J. Oman, 3547 E. 80th St.; Mr. Jakob Resnik, 3599 E. 81st St.; Mr. Frank Suhadolnik, 6107 St. Clair Ave.

Euclid. — Mrs. Frank Pink, 904 E. 223rd St.

Lorain. — Miss Mamie Perusek, 1860 E. 30th St.

Petersburg. — Mrs. M. Ohlin.

OREGON

West Linn. — Mary Plantan, P. O. Box 287.

PENNSYLVANIA

Ambridge. — Mrs. Jennie Svegel, 325 Maplewood Ave.

Beadling. — Mr. Nikolaj Simonich Box 92.

Bethlehem. — Rev. E. Horvath, Jerry Koprivsek, 430 E. 5th St.

Bridgeville. — Mrs. Elizabeth Grashar, 730 Maple St.

Duryea. — Mrs. Pirnat, 453 So. Sort Ave.; Mrs. Amalia Swack, 617 New St.

Farrell. — Mrs. Ana Lumpert, Box 130.

Forest City. — Mary Grum, Box 40.

Homer City. — Mrs. Mary Goričan, R. F. D. 2, Box 93.

Houston. — Mr. Mike Tomsic, Box 217.

Imperial. — Mr. Paul Jamnik, Box 326.

Johnstown. — Franciscan Fathers, Box 481 Decker Ave.; Mr. Andrew Tomec, Stutzman St., Box 26½.

Moon Run. — Mr. Jacob Drasler, Box 242.

N. Braddock. — Mr. Joseph Lesjak, 1627 Ridge Ave.

Olyphant. — Miss Mary Zore, Box 89.

Steelton. — Anton Malesich, Box 30.

So. Burgettstown. — Mrs. J. Pintar, 17 So. Linn Ave.

P. O. Presto. — Mr. John Krek, Box 67.

Pittsburgh. — John Golobich, 5730 Buttler St.; Mr. John Skoff, 19 Ganster St.

St. Mary's. — Mrs. Mary Aufderklam, 620 Maurus St.

Vandling. — J. Pancer, 729 Main St.

WASHINGTON

Cumberland. — Mary Sinkovec, Box 4.

Enumclaw. — John Polajnar, Box 103.

Valley. — Mary Swan, Box 73.

WISCONSIN

Kenosha. — Mary Vidmar, 1000 — 45th St.

Milwaukee. — Lucija Gregorcic, 700 So. 2nd St.

Sheboygan. — Jakob Prestor, 1116 Alabama; Mrs. Marie Prislant, 1034 Dillingham Ave.; John Udovich, 1135 Dill.

Willard. — Mr. Frank Perovsek, Box 10.

WEST VIRGINIA

Thomas. — Mr. John Lahajnar, Box 215.

WYOMING

Kemmerer. — Mrs. E. Motoh, Box 764.

Rock Springs. — Mrs. Ursula Ivsek, 739 Conn. Ave.

ŽENA

PRISTOPI V ŽENSKO ZVEZO.

Tebi je v dobro! V

"ZARJI"

glasilu Zveze imaš lep list, ki je poln zanimivosti. — Naslov tajnice

JOSEPHINE RAČIČ, 2054 W. Coulter St., Chicago.

Phone Canal 7172-3

PARK VIEW WET WASH LAUNDRY CO.

FRANK GRILL

1727-31 West 21st Street, Chicago, Ill.

JOSEPH PERKO

2101 West 22nd Street, Chicago, Ill.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI.

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

Za pohištvo in pogrebe

Tisti, ki ste v Clevelandu in okolici, in ki pridete v Cleveland, se lahko v vašo lastno korist poslužite pohištva iz naše prodajalne. Pri nas je pohištvo kar najbolj zanesljivo in vredno zanj danega denarja. Glavno prodajalno imamo na 6019 St. Clair, podružnica pa je na 15303 Waterloo Rd., Cleveland, Ohio.

Tudi tisti, ki se obrnejo na nas za pogrebna opravila, dobijo za manjše izdatke boljše postrežbo.

A. GRDINA & SONS

Za vsa podjetja velja glavni telefon

HENDERSON 2088

Trinerjevo Grenko Vino

je bilo tekom zadnjih 43 let najpopulárnejše zdravilo proti zaprtju, ščipanju, slabemu apetitu, nervoznosti, nepokojnim nočem.

Za zrahljane živce in popolno živčno oslabeledost je najboljši lek

Trinerjevo zdravilo, napravljeno iz čistega Muškata z drugimi ingredijenci, ki so tako lečilni v živčnih slučajih. To zdravilo je...

Trinerjevo Kala-Fornia Tonic

JOSEPH TRINER COMPANY,

1333-45 S. Ashland Ave.,

Chicago, Ill.